Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 15 November 1941
4e jaargang No. 119

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

ARBEIDERS MARCHEEREN! (Zie het artikel op blz. 3)

DE OORZAAK VAN ALLES!

In den Bürgerbräukeller te München heeft de Führer, getrouw aan de traditie, ook ditmaal, op den vooravond van den 9en November, voor de oud-strijders der partij een overzicht over den toestand gegeven. Hierbij vormde het onderwerp Rusland natuurlijk de hoofdschotel. Wat ons in de rede van Adolf Hitler het meeste heeft getroffen, waren nog niet in de eerste plaats de cijfers omtrent de geweldige successen van de Duitsche weermacht in het Oosten, omdat de vóór dezen datum verstrekte gegevens reeds in deze richting wezen. Neen, veelmeer trok het onze aandacht, dat de Führer nog eens met nadruk heeft gewezen op de oorzaak van dezen oorlog: den internationalen jood!

Het is tenslotte de jood, die niet alleen dezen oorlog heeft ontketend, omdat hij een gevaar zag in het toenemende rasbewustzijn van het Germaansche ras, maar die tevens er voor verantwoordelijk is, dat de strijd met verwisseling van fronten wordt voortgezet. Na tevergeefs gebruik te hebben gemaakt van het kapitalistische Engeland, bedient het jodendom sich thans van het bolsjewisme — dat eveneens een werktuig is in zijn handen — om het voor hem dreigende gevaar te kunnen bezweren, en als straks de roode horden van Stalin tot volkomen machteloosheid zullen zijn gedoemd, is wellicht het Amerikagnsche volk goed genoeg om voor dit parasieten-bastaardras de noodige bloedoffers te brengen.

Dit alles kan aan den uiteindelijken uitslag van den oorlog niets veranderen. Geen Engelsche en geen Amerikaansche troepen zullen er ooit in slagen om vasten vôet te krijgen op het Europeesche vasteland en geen oorlogsleverantie kan groot genoeg zijn, dat zij de Russen in staat kan stellen een eenigszins belangrijken daadwerkelijken tegenstand te blijven bieden.

Het moge voor de totstandkoming van het nieuwe Europa op de door den Führer en den Duce gewilde grondslagen dus van secundair belang zijn of zich in de toekomst nog verdere militaire complicaties zullen voordoen, maar voor de Europeesche volkeren zelf is het van primair belang, dat de aanstichters van dit kwaad als zoodanig worden herkend en bestraft.

Nog in 1939 heeft Hitler uitdrukkelijk gewaarschuwd, dat een nieuwe volkenkrijg den totalen ondergang van het jodendom in dit werelddeel ten gevolge zou hebben en het is mede onze taak er voor te zorgen, dat van binnen uit de joodsche invloeden geen rol meer kunnen spelen. Om dit doel te kunnen bereiken, is de beste waarborg de verwijdering van alle joden van ons grondgebied en de overbrenging naar een goed bewaakt joodsch reservaat in het Oosten, welken wensch wij reeds eerder te dezer plaatse hebben geuit.

Zoolang een dergelijke radicale oplossing, om welke reden dan ook, practisch niet uitvoerbaar mocht zijn, zouden we voorloopig de geheele joodsche bevolking in enkele concentratiekampen hier te lande kunnen onderbrengen. Want al zijn er nu een aantal maatregelen genomen, die ten doel hebben de joodsche activiteit lam te leggen of te beperken, deze zijn in elk geval als zeer onvoldoende aan te merken.

De joden hebben in het algemeen geen toegang tot café's, restaurants, schouwburgen, bioscopen en enkele andere openbare gelegenheden. Maar wat baat dit alles, wanneer ze nog de gelegenheid hebben in trams en treinen hun verderfelijke haatpolitiek te propageeren en de Nederlanders tot sabotage op te hitsen?

Wat baat het al, nu tal van bedrijven en beroepen voor joden gesloten zijn, wanneer zij zich terugtrekken in den clandestienen handel en op deze wijze nog een veel betere kans hebben te woekeren en te zwendelen en onrust te zaaien?

Het is hier geen kwestie meer van verdraagzaamheid en humaniteit, maar het geldt een strijd op leven en dood. Wanneer we bedenken, dat ieder van onze jongens en mannen, die in dezen oorlog het leven laat — hetzij in dienst van de Koninklijke Nederlandsche emigrantenregeering te Londen, hetzij aan het Oostfront voor de idee van den Führer — sterft, omdat het jodendom ons dezen oorlog heeft opgedrongen en dus een direct slachtoffer is van de joodsche politiek, dan beseffen we ook, dat geen maatregel tegenover deze woestijnbandieten te scherp kan zijn. En daarom vragen we nog eens met klem aan de bevoegde autoriteiten ons met den meest mogelijken spoed van deze pest te verlossen!

HELDEN

(Foto Associated Press-Red

Aan alle fronten van den Europeeschen vrijheidsstrijd, zoowel in de felle sneeuwjachten en ijzige koude van het Russische steppenland als in de gloeiende hitte en striemende zandstormen der Afrikaansche woestijnen, staat de weermacht van Hitler's Grootduitsche Rijk paraat voor de verdediging van alle hooge waarden der avondlandsche kultuur.

En schouder aan schouder in trouwe wapenbroederschap met des Führer's legerscharen staan honderdduizenden, ja, millioenen soldaten van alle vrije volken op het europeesche kontinent gereed om zich in te zetten voor dat éene ideaal: de eigen-europeesche, bloed- en bodem-gebondene, volksche orde.

Velen beseffen niet, dat deze jonge europeesche soldaten de levenskern van een herboren werelddeel vormen; dat zij ook met zich dragen den heiligen levenswil van den noordschen mensch, die de levensmensch bij uitnemendheid is.

Straks, wanneer deze oorlog Europa zal hebben bevrijd van de knellende banden der internationale „wereldordenaars", en het zich zal opmaken tot de schepping van een éigen levensorde, die verankerd ligt in den ouden bodem en gedragen wordt door het eeuwige bloed, dán zullen wellicht ook de droomers van heden beseffen, dat de soldaten van den Führer den dank van allen op dit kontinent verdienen. Want zij zijn het, die bereid zijn zichzelf op 't altaar der nieuwe levensbeschoukomende generaties.

Wanneer wij dit inzien, dan valt het ons niet moeilijk den duitschen soldaat, die hier in deze landen staat, juist te beoordeelen. Dan weten wij, dat iedere duitsche soldaat, onverschillig van welken rang of dienstgraad, de verpersoonlijking is van het moderne heldendom. Wij **weten, dat zij allen, of zij nu h i e r staan, of g i n d s strijden, stuk vo[or] stuk h e l d e n zijn.** Zij zijn imm[er] bereid op ieder uur van den d[ag] hun leven in te zetten voor de nie[u]we wereld en haar germaansch[e] Führer; zij zijn bereid te *sterven vo[or] het ideaal.*

Wie, zooals wij nationaal-soci[a]listen, met scherpen blik voor d[e] juiste verhoudingen en met een z[ui]ver gevoel voor recht en waarheid het volk om ons heen gadeslaat, d[ie] zal zich dikwijls ernstig gegrie[fd] voelen bij iedere onrechtvaardig[e] beoordeeling van den duitsch[en] soldaat.

En bijna alle oordeelvellingen v[an] het groote publiek zijn onrecht[vaar]dig omdat zij ingegeven word[en] door een blinden, ongemotiveerd[en] haat, en omdat zij iederen reëele[n] grond missen. Negentig procent [of] wellicht meer van 't Nederlandsch[e] volk kent nóch den duitsch[en] mensch, het duitsche volk, het du[it]sche Rijk, nóch den (duitschen) na[]tionaal-socialist. Negentig procent [kan] daarom niet tot oordeelen bevoeg[d] En tóch is het steeds weer diezelfd[e] groote massa, die al wat duitsch is be- en veroordeelt en in het bijzo[n]der den duitschen soldaat heeft uit[]gekozen als doelwit van haar inte[n]vuile, geniepige en vaak jiddisch[e] achterbaksche verguizing.

Wij zijn van oordeel, dat tegen de walgelijk-fatsoensloze, bekromp[en] en stompzinnige beleedigers d[er] duitsche weermacht en der europe[e]sche frontsoldaten überhaupt op de strengste wijze moet worden opge[]treden. Wie zoo eerloos is, dat hij in dezen zwaren maar grootsche[n] tijd, de grauwe en blauwe helde[n] van het nieuwe rijk durft te bele[e]digen, moet de gevolgen van zij[n] eigen immoraliteit maar drage[n]. Tegenover den duitschen soldaa[t] geldt slechts EERBIED!

DE STEM VAN DEN ARBEID.

Arbeiders marcheeren!

Ondanks de laaghartigheid van een egoïstisch priesterdom.

Winterhulp Nederland!

Welke Nederlandsche man of vrouw zou thans, na één jaar actie en propaganda, de roode collectebus van de „WHN" nog niet kennen?

Wéér is een winter gekomen over Nederland en Europa...... eerder zelfs dan in voorgaande jaren gierde de oostenwind over de polders van dit lage land, kleitert de regen en verpapt de sneeuw op grauwe klinkerstraat.... en gaan de collectanten rond: gehaat, fèl gehaat door velen, maar met oogen vol dankbaarheid aanschouwd door duizenden, verrichten zij naamloos hun werk voor de volksgemeenschap, waartoe ook zij behooren....

En wanneer wij onze vorige bijdrage besloten met de conclusie, dat „revolutionair zijn" niet alleen voortjagen is in kolderenden gang naar verre aspecten, doch ook het bezitten van een heilig, een onverwoestbaar geloof in het RECHT, dan willen wij deze conclusie thans aanvullen met het machtigste begrip van al: LIEFDE! Liefde, opofferende liefde voor zijn onbekende naaste.... niet als een zwoel erotische uiting, niet als een bevrediging van woelende driften, niet als troost en warmte van de moeder voor 't kind, ook niet met uitzicht op een eereburgerschap, een kleurig lintje met rond plaatje glimmerblik of een oorkonde in lijst met foto, maar wèl het nagejouwd worden op straat, het minachtend aangekeken worden door familieleden, het uitgestooten worden in kring van vrienden en vertrouwden.

Winterhulp Nederland....

Geen liefdadigheid, die gegeven wordt met vetten glimlach en ontvangen wordt met een minzaam bedankje van slappe handjes.... doch **Plicht** van den bij warmen haard verkeerenden volksgenoot tegenover den volksgenoot met uitgegane potkachel en ingewaaide stofsneeuw! En met dit woord voor oogen, dit enkele woord **PLICHT**.... zónder dankgevoel.... of zónder verdere erkenning van gewaand medeleven, kunnen wij ons de ergernis, de nijd en de haat indenken van al die van hun liefdadigheidsvoetstuk gestooten, *Nederlanders:* van bankroeten adel-in-naam tot eerwaarde's-van-alle-richtingen en comité-leden-met-grenzelooze-eerzucht.

RECHT in Nederland! Dat was Oss!

LIEFDE.... in Nederland.... dat was je buurman met tien kinderen laten verrekken, een club oprichten ter bevordering van het geven van intieme nachtfeesten, waarvan de baten werden overgedragen aan.... de paria's!

Is het niet begrijpelijk, dat de ploeterende mensch een minderwaardigheidscomplex kreeg, dat hij zich liet bestempelen met het ziel- en geestvernietigende woord „proletarier", dat hij zich geroepen voelde zich aan te sluiten bij de „klassestrijders"? Dat hun aanvoerders **wélbewust** misbruik maakten van hun positie, laten wij nu buiten beschouwing. Met hèn zullen wij in den loop der komende weken nog wel eens afrekenen!

Ook in dit opzicht zijn het weer de heeren, die voor het geestelijke welzijn van de in hen geloovende zielen dienen te waken, die tekort zijn geschoten in hun taak! En nóg te kort schieten. Want laten wij U deze vraag stellen, heeren geestelijken van de ROOMSCHE KERK:

Hoe zou de Meester van Nazareth over U oordeelen, wanneer het hem bekend was, dat gij uw hulpbehoevende parochianen bevel gaaft de van de Winterhulp ontvangen bijdragen terug te betalen, terwijl ge deze zelfde menschen de somma van vijf-en-zeventig gulden laat betalen voor een 3-tal missen voor 'n overledene?

Hoe zou uw Meester hier over oordeelen, mijnheer pastoor uit Rhenen? Is het dan absoluut uw bedoeling, uw opzet, om uw volksgenooten te laten verhongeren, te laten verpauperen, te laten crepeeren?

Gij schudt uw hoofd van NEEN? Wij zeggen u: JA!!

Uw gedrag bewijst het!

En dat gij niet aarzelt om op de meest geraffineerde wijze MISBRUIK te maken van uw MACHT, moge blijken uit een brief, dien een onzer kameraden (ja ja.... schrikt u maar niet: wij zeggen heel duidelijk „kameraden"!) ontving en dien wij hier in zijn geheel laten volgen, ter meerdere bekendheid en ter meerdere glorie van Uw grootheid:

Waarde Vriend,

Het is bekend geworden, dat je bij de zoogenaamde „Fusie" van de Katholieke vakorganisaties je hebt laten verleiden en bent overgegaan naar het N.V.V.

Je behoort dus tot een procent van de 200.000 Katholiek georganiseerden, dat in het uur van gevaar zwak bevonden werd.

Besef je echter wel goed, wat je gedaan hebt? Je hebt je eigen katholieke beginselen overboord gegooid, je bent in opstand gekomen tegen Vader-Bisschop.

Je valt dus voortaan onder de strafbepalingen van de Kerk. Je mag niet meer ter communie gaan, je kunt je Paschen niet meer houden en als je het toch doet, is 't een heiligschennende Communie. In doodsgevaar kun je de sacramenten niet ontvangen.

Tenminste als je niet tevoren tot inkeer komt en het N.V.V. verlaat.

En, waarde vriend, hoe moet het verder met je gaan als Nederland weer vrij wordt, gelijk wij toch allen hopen.

Zul je dan niet als verrader te boek staan, jij die midden in den strijd naar een N.S.B.-mantelorganisatie overgeloopen bent?

Daarom een zeer goede raad: bedenk je nog eens goed en neem zoo spoedig mogelijk je ontslag uit het N.V.V.

Eenige welgemeenden.

Deze brief is authentiek, heeren geestelijken! Hij is onderteekend door „eenige welgemeenden", die in hun bedoelingen gebruik maken van de door u uitgevaardigde WURG-argumenten!

Met uw onwaardige houding, met uw gehits en gestook en met uw oogluikend toezien op deze briefjesschrijverij-op-groote-schaal tracht gij HET VOLK, UW VOLGELINGEN TE WURGEN!

En gij zoudt slachtoffers maken, d u i z e n d e n wellicht, wanneer de arbeider, de katholieke arbeider, b l i n d z o u b l i j v e n voor de zegeningen van den nieuwen tijd. GELUKKIG IS DAT NIET HET GEVAL!

Nederland kan gerust zijn! Het nieuwe Vaderland behoeft geen vrees te koesteren, want *uit alles blijkt, dat ook de roomsche arbeiders zich bewust worden van hun eer, van hun recht en hun plaats in de gemeenschap!*

De tijd, dat gij de arbeidende massa's voor uw zegewagen kon spannen, is afgeloopen! De dankbaarheid waarmede ook in uw kringen, het onbaatzuchtige werk van Winterhulp Nederland wordt gewaardeerd en geaccepteerd, is er bewijs voor. De doelbewuste arbeidskameraden die zich op den laatsten roep van Woudenberg weer bij tienduizenden melden bij het N.V.V., na de openbaarmaking van het jegens hen door Kuiper c.s. gepleegde bedrog, eveneens! De zon gaat op! Een nieuwe tijd breekt baan!

Wil dit alles zeggen, dat wij Uw religieuzen arbeid, heeren geestelijken, priesters van de Roomsche kerk, niet waardeeren? Geenszins! Wij koesteren in dat opzicht bewondering voor u, ja, wij benijden u zelfs wanneer wij zien hoe ge het vertrouwen, het geloof geniet van die duizenden en tienduizenden in den lande.... Hoe veel goeds, hoe veel wèl kunt ge doen.... op gééstelijk gebied! Maar daarmede is uw taak ook genoemd! Gij hebt toch een ROEPING? Het kan nimmer uw roeping zijn met vagevuur en hellestraf te dreigen wanneer uw discipelen naar hun inzicht hun werk verrichten in fabriek, gezin en maatschappij, wanneer zij rechtschapen door de wereld gaan en zelf de verantwoording dragen van hun eigen denken en hun eigen leven, van hun eigen zienswijze óók.... en dat is het voornaamste tegenover den Allerhoogste! Gij drijft goede geloovigen uit uw tempels.... gij behoudt de kleinen en armen van geest met dondergedreun en vuistgedaver! En dan vragen wij hier nogmaals:

Hoe zou de Meester van Nazareth over u oordeelen, wanneer hij rond zou zien in de huizen der armen en de tranen zag, die gestort worden om de gevolgen van uw woorden?

En nu weten wij: velen zullen zich geprikkeld en gebelgd voelen door deze regelen, maar niemand uwer zal kunnen of willen ontkennen, dat wij *niet de waarheid dienen!* DE WAARHEID.... HET RECHT.... en DE LIEFDE!

* * *

Over onze bijdrage: Meester, ga tot den arbeider en zie wat arbeid is, hebben wij talrijke brieven binnen gekregen; velen waren het eens met de strekking van ons betoog, anderen niet. Voorop stellen wij echter, dat wij geen enkel heilig huisje, hoe dierbaar ook, kunnen sparen, wanneer het belang van het volk zijn vernietiging vereischt. En wanneer een der briefschrijvers zelfs zoo ontdaan is over de strekking van ons artikel, dat hij aan het eind van zijn schrijven vraagt: EERHERSTEL voor den ONDERWIJZER, dan zijn wij dat heelemaal met hem ééns, maar inzender [illegible]geet één ding: NIETS is volmaa[illegible] En is kritiek verboden? Dat onze kritiek scherp was...... welnu: de Nederlandsche MEESTER heeft het er naar gemaakt. We kennen allemaal het onaangename werkwoord „schoolmeesteren", dat nu eens niet afkomstig is van een of ander verjoodscht plutocraten-breintje, maar dat een volledigen afkeer te kennen geeft van het geestelooze ziften, dat den MEESTER eigen is, doch niet den onderwijzer!

(Vervolg op pag. 11)

DE VLUCHT IN HET KLEINE

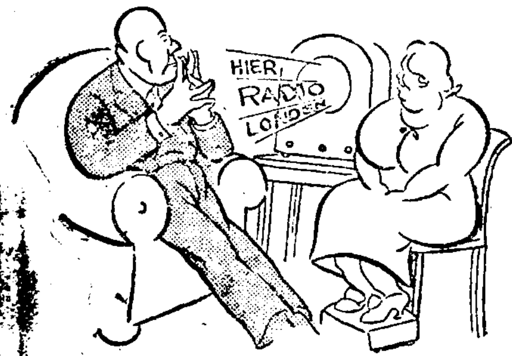
Wanneer het Nederlandsche volk ver leert zien en ruim leert leven, zal het zijn eigen grootheid hervinden.

Steeds heeft het Nederlandsche volk in de kleinheid zijn heil gezocht.

Geen partij was zoo klein, of een aantal harer leden meende aan de existentie van een iet-of-wat afwijkende meening het recht te mogen ontleenen tot oprichting eener nieuwe partij. Geen kerk was zoo sectarisch of 'n groep aanhangers vond in de nieuwe exegese van een of anderen bijbeltekst aanleiding tot de oprichting van een nóg kleinere secte. Geen club was zoo nietig, of zij had haar rivaal in nietigheid; geen vereeniging was zoo onbeduidend, of er was wel een ander, die haar eigen belangrijkheid zag in een nóg grootere onbeduidendheid.

Splitsing, verdeeldheid, sectarisme particularisme, fractionisme tot in het oneindige: dat was Nederland op zijn best!

De oorlog en de tamme revolutie, die hem in dit land begeleidde, hebben veel snippers en splinters van onze eenheid-in-verdeeldheid weggeblazen. En daarmee zijn de uiterlijke kenteekenen van de verbrokkelingsperiode verdwenen. Maar de **g e e s t**, die de verbrokkeling mogelijk maakte en bevorderde, die is

....in stil genieten luisteren naar de klanken van een overzeeschen jood...

gebleven. Die geest is de geest van een bekrompen en egocentrisch kleinburgerdom, van een zelfgenoegzame christelijkheid en een haatdragende on-christelijkheid, van een verworden intellectueelendom en een misleide arbeidersmassa.

Die geest is thans — met uitzondering misschien van enkele duizenden — de geest van *het nederlandsche volk.*

Het Nederlandsche Volk.... dat zijn zij, die 's avonds op gezette tijden in stil genieten luisteren naar de klanken van een overzeeschen jood, die, zooals vroeger, de verdeeldheid zaait in dit — niet zijn — volk.

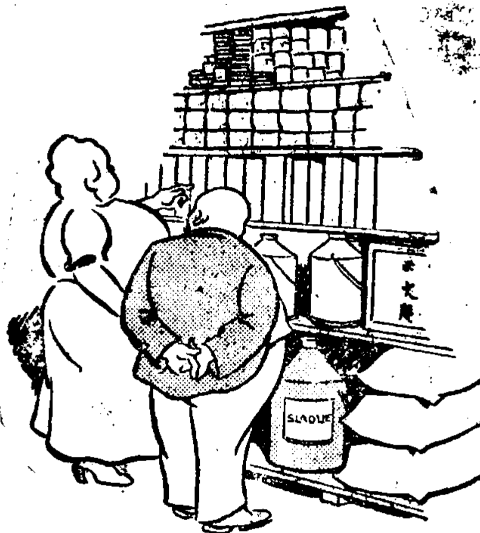
Dat zijn zij, die heimelijk in hun huiskamer droomen van een schoone toekomst, „als Nederland eens vrij zal zijn". Dat zijn zij, die geen krant willen lezen, geen nederlandschen omroep willen hooren, geen duitsche films willen zien, omdat hun eigen geweten, hun eigen eer, hun miskende germaansche aard hen daaruit met felheid tegenslaat! Dat zijn zij, die listige plannen beramen om een duitschen soldaat, of een nederlandschen nazi te vermoorden, en die bij voorkeur een of andere onnoozele hals er voor op laten draaien. Dat zijn zij, die half-fluisterend, half-triomfantelijk op straat en in treinen en trams hun leugentjes, hun hetze, hun laffe mopjes en hun vuile verhaaltjes rondstrooien.

....hun leugentjes, hun hetze, hun laffe mopjes en hun vuile verhaaltjes.....

Dat zijn zij, die met tartenden blik hun oranje-rood-wit-blauwe speldjes droegen, maar die vroeger met een roode tulp liepen en op koninginnedag zoo lekker „niet-er-aan-deden". Dat zijn zij, die des Zondags in de kerk nauwkeurig de te zingen psalmen en gezangen bestudeeren ten einde de politieke strekking eruit te visschen en die bij de preek in spanning zitten te wachten op de pointe: de stekelige opmerking aan het adres der „nieuwe ordenaars". Ze bouwen op 't verkeerde fundament. Dat zijn zij, die als eenig wapen voor hun fellen Duitschlandhaat het nederlandsche nationalisme hanteeren waarvan zij den zin niet eens verstaan. Dat zijn zij, die in hun waanwijze betweterij de wereld en haar worstelingen meenen te kunnen beoordeelen, omdat zij Lenin lazen en Krishnamurti of Casimir, maar die van de wereld nooit meer zagen dan klaslokaal of collegezaal en studeervertrek. Dat zijn zij, wier kelders boordevol zijn van de gehamsterde levensmiddelen, maar die weigeren de Winterhulp óók maar één cent te schenken.

Dat zijn zij, die zonder aarzelen de Duitschers aanwijzen als de schuldigen der voedselschaarschte,

....wier kelders boordevol zijn van de gehamsterde levensmiddelen....

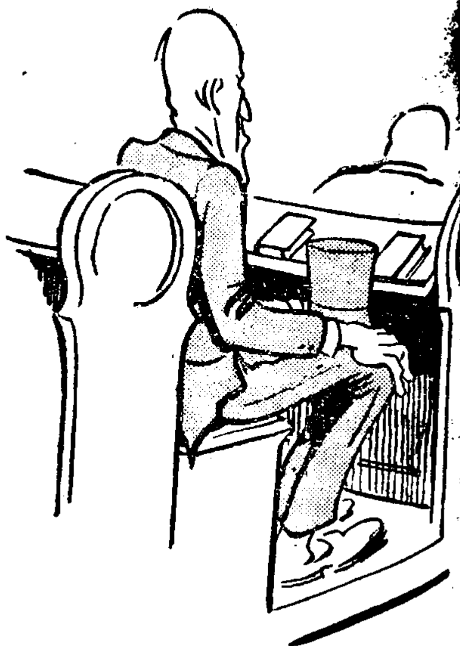
maar wier vingers tezelfdertijd nog zwart zijn van het tellen der bankbiljetten, die een handige jood hen betaalde voor de geleverde kettingwaar. Dat zijn óók zij, die tegenover de bezettende macht het volk, dat hen voortbracht, kleineeren en het land, dat hen voedde, beschimpen!

Dat zijn al degenen, die ten onder gaan aan hun angst voor het groote, het ruime en wijde, voor het sterke en stoere, en die daarom in kleinheid, benepenheid, afzondering en laffe weekelijkheid zichzelf trachten te hervinden.

Het is deze kleinheidsgeest in het nederlandsche volk, die uitgeroeid, die **o v e r w o n n e n** moet worden.

Het volk moet weer leeren denken in groote ruimten, het moet de horizonvrees te boven komen, het moet gaan rijden naar het Oosten, zooals weleer, het moet straks varen naar het Westen, zooals het ook vroeger deed, het moet de grootstmogelijke ruimte, de heele wereld, zien als zijn levensgebied, en niet het kleinst-mogelijke oppervlak. Het volk moet leeren rekenen in lange perioden, want alleen dan zal het de historie verstaan.

Wie zichzelve ziet in een wijde ruimte van leven en denken, voelt zich sterk, voelt zich tot veel in staat.

....die bij de preek in spanning zitten te wachten op de pointe....

Wie zich tracht op te sluiten in de kleinheid van een eigen wereld, gaat er aan ten onder.

Zoo het nederlandsche volk niet leert zien en denken langs groote lijnen en in groote ruimten, zal het aan zijn eigen kleinheid ten onder gaan. Eerst wanneer het zich de grootheid heeft eigen gemaakt, zal het in w e r k e l i j k e g r o o t h e i d in de geschiedenis te voorschijn kunnen treden.

DE STEM DER PERS

Antisemieten - tegen wil en dank!

Van het begin van onzen antijoodschen strijd af — en dat is nu al meer dan vijf jaar — hebben wij er den nadruk op gelegd, dat ons anti-judaïsme steunt op de rassenleer.

Niet dus op materieele of andere overwegingen, omdat deze met het wezen van het anti-judaïsme niets te maken hebben. Dat de joden zich te onzen koste verrijken, dat zij de leugen en het bedrog tot systeem verheffen, dat zij de beste plaatsen voor onze neuzen wegkapen, dat alles waren middelen tot en uitwerkingen van de joodsche overheersching, die ons moeten aanzetten, ons van het joodsche bastaardgebroed te ontdoen.

Doch al die dingen waren niet in staat den hoofdfaktor in onzen strijd uit het oog te verliezen: de **r a s s e n l e e r**. Omdat wij weten, dat alleen de huldiging **v a n d e z e a l l e e n** ons Volk kan bevrijden uit den joodsch-maçonniek-klerikalen poliepengreep. Met andere woorden: dat alleen de overwinning van de rassenleer ons Volk eindelijk, eindelijk **v r i j** zal maken.

Wij doen daarmee niets anders, dan dat ter harte nemen, wat de jood Disraeli eens uitsprak: *„In het ras ligt de sleutel tot de wereldgeschiedenis."* Omdat de wereldbeschouwing, die Adolf Hitler ons in den vorm van het nationaal-socialisme bracht, is gegrondvest op de rassenleer — en op niets anders, hetgeen wij in „Mein Kampf" herhaaldelijk kunnen lezen — juist daarom staan wij onvoorwaardelijk achter hem.

Dit is een beginselkwestie. Zij is in wezen doodeenvoudig. Doch dit neemt niet weg, dat men haar in vele z.g. nationaalsocialistische middens in Vlaanderen toch nog steeds niet begrepen schijnt te hebben.

Want hoe is het ... wetende dat het anti-judaïsme het alpha en omega is van den volkschen strijd vormt — anders te verklaren, dat men in z.g. nationaalsocialistische bladen voortdurend uitlatingen vindt, zooals wij er hier enkele laten volgen:

„De joden hebben weliswaar voor hunne **g e l o o f s** genooten (s...) handwerkscholen en dergelijke gericht...."

„Het voorstel van extreme partijleden (in Duitschland) om de joden daar een Davidster op den rug te kenmerken, is niet aangenomen."

E x t r e m e partijleden? Wij ... gen ons af, waar moet het heen met nationaalsocialisten, die een doodgewonen eisch als extreem aanzien?

Deze heele geestesgesteldheid past zoo wonderwel bij de opvatting, die wij in den vorm van een bijbelsch opschrift in een ander vlaamsch blad aantreffen: „In het zweet uws aanschijns moeten ... hun brood eten." Bij die heeren is arbeid dus nog altijd een straf.

Het zit allemaal zoo logisch in elkaar! „Die Katze lässt das Mausen nicht." (De kat kan het niet laten muizen op te peuzelen). Men zit in die kringen met dat verduivelde anti-semitisme in zijn maag.

Pater De Greeve zei het in ... zoo juist: „De jood is een mensch. En daarmede basta." En dat schijnt in die klerikaalsocialistische kringen de opvatting te zijn, waar men noch vanaf kan, noch vanaf wil. Men doet een beetje mee, omdat men niet goed anders kan. Mais n'engage à rien.

De heeren zullen nog veel moeten leeren. En wij gelooven, dat zij straks zullen **m o e t e n**. Tegen wil en dank!

(Volksche Aanval, Brussel)

Nationaal-socialistische ARBEIDSDIENST

Waarom deinst men terug voor de laatste consequenties?

Het probleem „Arbeidsdienst", dat in den democratischen staat immer meer dan een *probleem* was, en nooit tot oplossing zou zijn gebracht, werd in het nationaalsocialistische Duitschland tot een onproblematische werkelijkheid.

Na den oorlog is van de zijde der nederlandsche nationaalsocialisten herhaadelijk en met klem aangedrongen op de vorming van een arbeidsdienst in Nederland, die met recht een *nationaalsocialistische* arbeidsdienst genoemd zou kunnen worden. Wij wijzen speciaal op de artikelen, die Meuldijk in „Vova" aan dit onderwerp heeft gewijd en die veel stof hebben doen opwaaien. Het is n.l. vanaf de stichting van den Nederlandschen Arbeidsdienst het streven der sectaristen in ons land geweest om zich met den godsdienst als middel, een zoo groot mogelijken invloed in den arbeidsdienst te verzekeren, ten einde een zoo groot mogelijke verdeeldheid onder de arbeidsmannen te kunnen zaaien. Gelukkig zijn zij, dank zij het nauwlettend toezicht dat van verschillende zijden op den Arbeidsdienst werd uitgeoefend, hierin niet geslaagd.

Wel is het echter mede aan hun drijven te wijten, dat men tot nu toe niet heeft kunnen besluiten dezen Nederlandschen Arbeidsdienst *tot in zijn laatste consequenties* tot een *nationaalsocialistischen arbeidsdienst* te maken.

Een ieder, die een zuiver gevoel heeft voor den zin der nationaalsocialistische ordening en die een daadorganisme als de arbeidsdienst ziet als een natuurlijk product van het nationaalsocialisme, beseft, dat het met den Nederlandschen Arbeidsdienst niet langer kan gaan, zooals het nu gaat. Er mòet een eind komen aan al het gezeur en gesukkel, aan het democratisch geleuter en de angstige schroomvalligheid, en vóór alles aan de *halfslachtigheid*, die den Nederlandschen Arbeidsdienst op dit oogenblik kenmerkt. De Nederlandsche Arbeidsdienst màg niet vervallen tot het schrikbarend lage modderpeil van het vroegere nederlandsche leger, maar moet een instelling zijn, die zijn (noodwendig) nationaalsocialistisch karakter steeds weer openbaart en die juist dáárom het *volk* iets te zeggen heeft. De Reichsarbeitsdienst zij ook in dit opzicht ons ten voorbeeld. Wij mogen ons gelukkig achten, dat leidende figuren van den R.A.D. ons met raad en daad terzijde staan.

De arbeidsdienst is een van de weinige nationaalsocialistische organisaties, die het volk, het publiek, *direct* weet te pakken — mits hij zuiver wordt gehouden. In den arbeidsdienst belichaamt zich de fiere werkelijkheid van een bloed- en bodemleer, die het volk door zijn onwetendheid als *theorie* blijft afwijzen, maar die het eenmaal *praktisch* moet aanvaarden en ook zàl aanvaarden. De arbeidsdienst kan daarom een machtig propagandamiddel voor de nationaalsocialistische gedachte zijn. Daarvoor is echter in de eerste plaats noodig, dat de *geest*, dien hij in zich draagt, de geest van het nationaalsocialisme is. Pas wanneer de arbeidsmannen niet alleen de praktijk van hun dienst hebben aangevoeld als nationaalsocialisme, maar ook den *geest* zich hebben eigen gemaakt, zullen zij goede propagandisten voor de idee zijn. De *geest* in den Nederlandschen Arbeidsdienst zal nationaalsocialistisch zijn, wanneer zijn grondslag nationaalsocialistisch is en de leiders van hoog tot laag zelf nationaalsocialisten zijn, doordrongen van het besef dat ook hun arbeidsdienst alleen kan voortbestaan, indien hij op nationaalsocialistische leest geschoeid is en een nationaalsocialistischen geest uitstraalt. Zooals de toestand op het oogenblik is, waarbij nog talrijke officieren fungeeren, die wars zijn van het nationaalsocialisme of als pseudo-nazi's poseeren, is hij onhoudbaar. Iedere leider van den Nederlandschen Arbeidsdienst, waar zijn plaats ook is, welken rang hij heeft en wat zijn taak is, moet met lijf en ziel nationaal-socialist zijn. Een eerste eisch, die in den Arbeidsdienst verwezenlijkt moet worden is dan ook, dat alle officieren met woord en daad getuigenis afleggen van hun radikale, nationaalsocialistische levenshouding en wereldbeschouwing. Slapheid of halfheid is in dit opzicht onduldbaar!

Wij weten wel, dat super-nationalisten, gelijk b.v. Arnold Meyer, vol afschuw op onze woorden zullen wijzen en hun dreigenden vinger zullen verheffen. Ons antwoord is, dat de tijd van deze heeren, gelijk wij in ons vorig nummer reeds vermeldden, voorbij is. Met kracht dient de verwezenlijking onzer nationaalsocialistische idealen ter hand te worden genomen; slappelingen mogen ons in de vervulling van die taak niet hinderen.

In het belang van de nederlandsche jeugd, die in den arbeidsdienst de voltooiïng harer opvoeding ondergaat, en daardoor in het belang van de nederlandsche volksgemeenschap, die uit deze jeugd zal groeien, vragen wij de daadwerkelijke en radikale doorvoering van die maatregelen, die den arbeidsdienst tot een nationaalsocialistische organisatie moeten maken.

En opdat onze woorden niet slechts een holle eisch zullen zijn, vermelden wij tevens, wàt naar onze meening in de eerste plaats dient te geschieden.

1. De arbeidsdienst zij naar leidend beginsel en organisatorischen bouw nationaalsocialistisch.

2. Het geheele kader van den Nederlandschen Arbeidsdienst moet bestaan uit mannen, die naar hun daden en hun woorden overtuigde en radikale nationaalsocialisten zijn.

3. Dit kader neemt — naast zijn taak van praktisch arbeidsdienstwerk — ook de wereldbeschouwende vorming der arbeidsmannen ter hand. Het kan daarin worden bijgestaan door duitsche arbeidsdienstleiders en bevoegde figuren uit de politieke organisatie.

4. Het geheele apparaat van den arbeidsdienst moet — waar noodig — kunnen optreden als nationaalsocialistische organisatie ter propageering van de ideologie.

5. Het „militair saluut" wordt vervangen door den nationaalsocialistischen groet.

6. De arbeidsdienst is germaansch; het germaansche karakter en de samenhang der nederlandsche arbeidsdienstorganisatie met die van andere germaansche volken dient krachtig naar voren te worden gebracht.

Men ziet het: wij zijn in Nederland nog ver verwijderd van den wàren arbeidsdienst. De tijd is gekomen om met lust en energie dezen achterstand in te halen!

RIJKSARBEIDSDIENST *(Foto Archief)*

OP DE HOEK.

Het groote woord...

Hij zocht werk .... Ja, hij hàd hoor .... maar hij wou vooruit! Hij had een prima kop, had initiatieven, dúrfde.... kortom, je kon 'm om 'n boodschap sturen. Hij verdiende niet slecht, nee echt niet .... maar hij wou vooruit: had daar nu al drie jaar gezeten: flink wat ervaring opgedaan en hij voelde, dat hij nog véél méér kon! In 'n grooter bedrijf of zoo .... of bij een vooruitstrevende firma!

Iederen dag neusde hij de advertentie-kolommen af: In 't Handelsblad en in De Telegraaf .... en dan vroeg hij na bij kennissen. Dat geeft ook wel eens wat, weet je?

Belt Jansen op: „Hebbie gister die kei van 'n baan gezien in De Telegraaf? Geknipt voor je ...." en een heel relaas wat hij allemaal moest kennen .... Natuurlijk had-ie dien dag net niet in die zenuwe-Telegraaf gezien! Was-ie Zaterdags weggeweest tot Maandag en had de pensionjuffrouw de kachel met dat ding aangemaakt.

Goede raad kostte in dit geval niet veel: een trammetje naar de Nieuwezijds plus een krant .... en ja hoor .... een moordbaan! Precies wat-ie zocht!

Was-ie geknipt voor!

En 't mooiste: sollicitaties inzenden aan 't bureau van Psychotechniek in Utrecht op de Wittevrouwensingel! Sjonge .... werd je psy-cho-lo-gisch getest en onderzocht .... of je dit kende en dàt kende.... of je „bij" was.... vlug van begrip, van denken, van.... maar plotseling, in zijn fantasie, zakte de krant naar beneden.... midden voor 't gebouw op de N.Z. Voorburgwal.... wist-ie zich al bij voorbaat ongeschikt.... omdat ie een afwijking had.... een vernietigende afwijking, die 't verder onnoodig maakte te solliciteeren: omdat ie.... NIET.... R.K..... WAS.

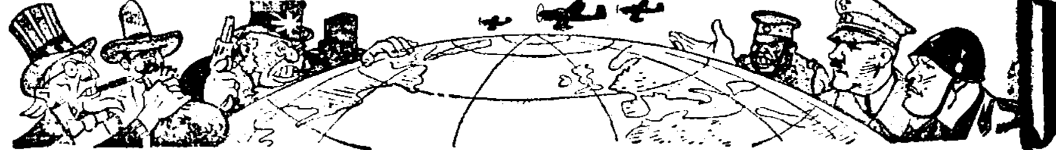
Psychotechniek...! 'n mooi woord.... maar toch niet voldoende om een sollicitant als WERKNEMER-ZONDER-MEER te beoordeelen....

Psychotechniek.... UW NAAM IS GROOT.... maar wat gij daar deedt, was klein, ERGERLIJK KLEIN.... voor dezen tijd!

BINNENLANDSCH OVERZICHT

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

Engelsch recht.

Zijn de Engelsche vrienden in Nederland gek? De vraag moge wat plomp lijken, maar wij zien geen kans ze v... er te stellen. Wij haasten ons echter er aan te voegen, dat het naar aanleiding van een bericht van den Engelschen zender zelf is, dat ons deze vraag hier neer doet schrijven. Daarin heette het namelijk woordelijk:

„Een bewijs voor de actieve hulp, die Groot-Brittannië verleent aan de regeering van de bezette landen, kan gezien worden in het feit, dat heden het Nederlandsche zeegerechtshof te Londen zijn eerste zitting heeft gehouden. Dit gerechtshof zal thans alle gevallen behandelen, die Nederlandsche zeelieden betreffen."

Inderdaad, dáár wrijft men zich toch wel even de oogen bij uit! Het monsterachtige feit doet zich voor, dat *wij* zoo nu en dan de Engelschen tegen hun eigen vrienden hier in Nederland in bescherming moeten nemen. Zoo ook hier. Het is natuurlijk onzin te beweren, dat de Engelsche rechtbanken niet meer in staat zouden zijn een paar Nederlandsche matrozen te berechten, die bij het passagieren ergens in een havenkroegje de boel kort en klein hebben geslagen. Daarvoor behoefde dit Nederlandsche zeegerechtshof dan ook zeker n i e t te worden opgericht. Waar het wèl voor opgericht werd is duidelijk. Een groot aantal Nederlandsche zeelieden, die op een of andere wijze, maar bijna steeds tegen hun wil, in de oorlogsdagen in Engeland terecht zijn gekomen, bedanken voor de eer in Churchill's dienst dood te bloeden. Het tragische lot van de Slamat, die met een groot aantal Nederlanders aan boord naar den bodem van de Middellandsche Zee verhuisde bij een poging om op Churchill's bevel in Griekenland zegevierend terug trekkende Engelsche soldaten aan boord te nemen, is een duidelijk bewijs, dat zij het vuile en gevaarlijke werk op moeten knappen, terwijl de machtige Britsche vloot nergens te bekennen viel. Deze nakomelingen van De Ruyter (die destijds voor andere doeleinden de Theems is opgevaren!) achten zichzelf terecht te hoog om bedienden en krullenjongens van de Tommies te zijn.

En omdàt ze dit vertikken, worden ze nu voor een „Nederlandsch" gerecht gesleept en zullen zij voor hun weigering met zware gevangenisstraffen of misschien nog erger, hebben te boeten.

Nu kunnen we ons wel begrijpen, dat een kat in het nauw rare sprongen maakt, en daarmee bedoelen we niet die stoere Nederlandsche zeelieden, die de historie niet verloochenen en toonen echte Nederlanders te zijn, maar degenen, die het zich tot hun Nederlandsche taak hebben gesteld, eigen landgenooten, desnoods met geweldmiddelen, voor Engeland te ronselen. Het gaat ons dan ook minder om de oprichting van het gerechtshof zelf, als wel om de m o t i v e e r i n g daarvan: het immer tot hulp en steun bereide Engeland zou door de oprichting van dit hof aan het (bezette) Nederland „actieve hulp" verleenen! Je moet er maar op komen!

In ieder geval moet men een afgrijselijke minachting hebben voor het vernuft van zijn toehoorders, om zooveel waanzin in één regel te durven samenvatten. Daarom vroegen wij hierboven, of de Engelsche vrienden gek zijn. In ieder geval worden ze voor gek versleten. Door hun eigen bevrijders nog wel......!

Blikt naar het Oosten!

Op 4 November heeft de Rijkscommissaris in Arnhem tezamen met Gauleiter Förster, den rijksstadhouder van Dantzig, op een vergadering van de N.S.D.A.P. het woord gevoerd. Laatstgenoemde spreker gewaagde van de nauwe betrekkingen tusschen Holland en Dantzig, in welke stad nu nog monumenten van Nederlandschen scheppingsdrang te bewonderen vallen.

Werd ons hier gezegd hoe het in het verleden was: de Rijkscommissaris wees ons denzelfden weg terug en riep ons volk op, opnieuw den blik naar het Oosten te richten, vanwaar ook ditmaal de dageraad van den nieuwen dag komen zal.

Het is niet de eerste maal, dat ons volk dezen raad gegeven wordt. Te velen willen nog niet zien, dat dit inderdaad „de" kans van ons nationale leven is, die ons een nieuwe, grootsche toekomst biedt.

Zaterdag daaraanvolgend sprak de Führer zelf aan den vooravond van de 9e November-herdenking, in een meesterlijk-heldere rede van alles wat een nieuw-Europa den volken heeft te bieden. Gelukkig zijn we nu zoover, dat een van verantwoordelijkheid en ernst, maar ook van geloof en diepe overtuiging welsprekend betoog als de laatste rede van den Führer, niet meer hopeloos verminkt en ontmand in een z.g. „vrije" pers verschijnt, maar zeer uitvoerig en fatsoenlijk leesbaar wordt weergegeven. Onze tastende en nog zoekende volksgenooten, die mèt ons het beste willen voor hun land en volk, krijgen alzoo van onderscheidene zijden — te onderscheiden om van „gerichte" propaganda te kunnen spreken — steeds weer opnieuw het ideaal voorgezet, dat zij slechts bewust behoeven te aanvaarden, om er straks de rijke vruchten van te kunnen plukken. Op den duur kan dit niet zonder resultaten blijven. Indien wij onze plicht doen en onverdroten voortgaan ons volk voor te lichten, zal ook Nederland eenmaal bewust en met overtuiging den nieuwen Tijd binnengaan!

De grootsche rede, die de Führer ter gelegenheid van den Helde[n]gedenktag te München in den Löwenbrau heeft gehouden, leent zi[ch] niet voor een bespreking in dit kort bestek. Wèl kunnen wij hier ee[n] aantal van de meest treffende passages weergeven, die stuk voor st[uk] woorden van wereldhistorische beteekenis inhouden, welke het ove[r]denken zeker waard zijn.

De Führer zeide o.a.:

„.... Er kon op gewezen worden, dat voortzetting van den oorlog juist vo[or] Engeland niet dan zinloos kon zijn en dat er niets bestond, dat een v[er]standigen vrede zou kunnen verhinderen, ja, dat tusschen Engeland e[n] Duitschland op zichzelf geen andere tegenstellingen bestonden dan d[ie] kunstmatig waren geschapen. De krankzinnige dronkaard, die nu sed[ert] jaren Engeland bestuurt, heeft ook daarin terstond weer een nieuw bl[ijk] van mijn zwakheid gezien. Nogmaals werd ik voorgesteld als een m[an] die het niet meer waagt, den strijd voort te zetten. Ik heb de toekom[st] mij niet anders voorgesteld, dan zij zich heeft afgespeeld. Maar ik he[b] behalve al het roemrijke, ook de offers voorzien en ik wilde aan be[ide] partijen deze offers besparen, vooral aan ons eigen volk. Maar ook teg[en]over de rest van de wereld meende ik het te kunnen verantwoorden, al[s] overwinnaar de hand te reiken.

Dit werd, als gezegd, door de anderen niet begrepen. Daarom ble[ef] ons niets anders over dan thans den helm vast te snoeren en den we[g] in te slaan, die ons voorgoed zal bevrijden van de gevaren, die ni[et] slechts het Duitsche Rijk, maar geheel Europa bedreigen.

....het was mij duidelijk, dat achter al deze internationale gebeurte[n]nissen als laatste brandstichter diegene is te zoeken, die steeds he[eft] geleefd van gekrakeel onder de naties, de internationale Jood. Ik he[b] dien Jood leeren kennen als een internationalen brandstichter!

....Ik heb mijn voorbereidingen in het Westen zoodanig getroffen, d[at] de Engelschen ieder oogenblik kunnen oprukken, als hun dat belieft, hetzij in Noorwegen, hetzij aan onze Duitsche kust, hetzij in Nederland, in België of in Frankrijk. Indien zij inderdaad een offensief willen onder[nemen], kunnen wij slechts zeggen: „Gaat uw gang, u zult vlugger ver[]dwijnen, dan u is gekomen.

....Wij hebben het offensief tegen Leningrad juist zoo lang voortge[zet] als noodig was om het in te sluiten. Thans zijn wij in het defensief e[n] de ander moet trachten uit te breken, maar hij zal te Leningrad doo[d] hongeren. Ik zal zeker geen man meer offeren, dan beslist noodig is.

....Het tempo van den opmarsch bepalen niet de kostelijke Britsche str[a]tegen, die het tempo van hun terugtocht hebben vastgesteld, maar d[at] doen wij zelf. Ook bij de bezetting van de vijandelijke bewapenings- en voedselbases zullen wij stelselmatig te werk gaan. Menigmaal is de vernieling van een enkele fabriek voldoende om zeer vele fabrieken tot werkloosheid te dwingen.

....Achter ons front nu staat nog een tweede front: het Duitsche vader[]land. En achter dit Duitsche vaderland staat een derde front en dat h[eet] Europa.

....Als de heeren al voortdurend met hun getallen aankomen, ik spree[k] niet van getallen, maar ik spreek dit eene uit: u zult u verbazen ove[r] datgene, waarmee wij op zekeren dag zullen komen.

....Alles is denkbaar, echter niet, dat Duitschland ooit capituleert. A[ls] onze tegenstanders zeggen, dat de strijd dan tot het jaar 1942 duurt, [hij] kan duren zoolang hij wil: het laatste bataillon op dit slagveld zal he[t] Duitsche zijn.

....President Roosevelt heeft zijn schepen bevolen, zoodra zij Duitsch[e] schepen zien, daarop te schieten. Ik heb den Duitschen schepen bevolen, zoodra zij Amerikaansche schepen zien, daarop niet te schieten, maa[r] zoodra een Duitsch schip wordt aangevallen, zich te verdedigen. Als d[us] een Amerikaansch schip op grond van het bevel van zijn president schiet, dan doet het zulks op eigen risico.

....Het interesseert mij niet, welke soorten godsdiensten er op de wereld bestaan en welke houding de volken tegenover deze godsdiensten aan[]nemen. In het Duitsche Rijk kan een ieder volgens onze opvatting op zij[n] eigen manier zalig worden.

....In het Sowjet-paradijs bestaat werkelijk het miserabelste slavend[om] dat deze wereld ooit heeft gezien: millioenen benauwde, onderdru[kte] vervallen menschen, half verhongerd. Daarboven staat dan een reg[iem] van commissarissen, voor 90 pct. van Joodsche afkomst, dat dezen g[e]heelen troep slaven dirigeert.

Het zal voor Europa een ware verlossing zijn, als niet alleen dit gevaa[r] verdwijnt, maar ook de vruchtbaarheid van deze streken ten goede ko[mt] aan heel Europa.

....als de heer Willkie verklaart, dat er slechts twee mogelijkhed[en] zijn, namelijk, dat óf Berlijn óf Washington de hoofdstad der wereld wordt, dan kan ik slechts zeggen: Berlijn wil in het geheel niet de hoo[fd]stad der wereld zijn en Washington zal het nooit worden!

....De Duce — ik weet het — staat tegenover dezen oorlog niet ande[rs] dan wij. Ook zijn land is arm, overbevolkt, steeds achteruitgezet. M[en] weet niet waar het dagelijksch brood vandaan moet komen. Hij en [ik] hebben ons door een eed verbonden en dit bondgenootschap zal en ka[n] geen macht ter wereld ontbinden. Het zijn twee revoluties, op versch[il]lende tijdstippen en in verschillenden vorm, maar toch met hetzelf[de] doel ontstaan. Zij zullen gemeenschappelijk dit doel bereiken.

....Het uur zal komen, dat wij ons voor de graven der gesneuvelden uit den grooten oorlog opstellen en kunnen zeggen: kameraden, ook gij zijt niet vergeefs gevallen. Gij hebt toch gezegevierd."

HET JOODSCHE VRAAGSTUK (XLVII)

Jodendom in de Ver. Staten

Slavenhandel en burgeroorlog werden door de joden geleid

De afschaffing der slavernij in de V.S. van N.-Amerika hangt ten nauwste samen met het joodsche vraagstuk. Vóór het echter zoo ver zou komen, was het noodig, dat de verhouding tusschen de noordelijke en de zuidelijke staten, die de Unie vormden, een duchtigen schok doormaakte. Tevoren reeds hadden economische redenen aanleiding gegeven tot den vrijheidsoorlog tegen Engeland (1776). De economische politiek van Engeland werd namelijk door de kolonisten, waarvan het grootste deel Engelschen waren, beschouwd als niet in overeenstemming te zijn met hun eigen belang. De belastingen, die Engeland den kolonisten oplegde, werden als een onrechtmatigheid gevoeld: een niet-Amerikaansche regeering — zoo redeneerden zij — had niet het recht Amerikanen belastingen op te leggen. De grootste ergernis gaf de zoogenaamde Stempelacte van 22 Maart 1765, waarin een algemeene belasting voor de kolonisten werd ingevoerd ter vereffening van de voor het verwerven der koloniën gedane uitgaven.

Te New York werd een protestvergadering belegd, waarbij afgevaardigden van negen koloniën aanwezig waren. Daar werd besloten tot een boycott van Engelsche waren en de regeering van het moederland zag zich genoodzaakt bakzeil te halen. Hetzelfde lot trof een wet van 1767, waarbij een belasting gelegd werd op den invoer van thee, glas, papier en kleurstoffen in de koloniën, waarvan de opbrengst voor Engeland was bestemd. Ook nu rees verzet, en alleen het invoerrecht op thee bleef gehandhaafd, maar juist hiertegen bestond bij de kolonisten het grootste bezwaar. Toen nu in 1773 een nieuwe lading thee van de Engelsche East-Indian Comp. in de haven van Boston werd ingevoerd, brachten eenige als Indianen verkleede mannen de lading tot zinken, en hiermede was de lont in het buskruit geworpen.

Het Engelsche Parlement gelastte de sluiting van de haven van Boston en de opheffing van de grondwet van den staat Massachusetts (waarvan Boston de hoofdstad is). Nu kwam een congres van de 13 toenmaals bestaande Engelsche koloniën te Philadelphia bijeen, terwijl men zich openlijk tot den strijd tegen Engeland uitrustte. Weldra kwam het tot bloedige botsingen tusschen Engelsche troepen en de koloniale militie. De vrijheidsoorlog was uitgebroken, die van 1776-1783 duurde en met de onafhankelijkheid van de V.S. eindigde.

Er werd een grondwet voor de Unie samengesteld, waarbij het vraagstuk van de afschaffing der slavernij een rol speelde. Vooral de latere president Jefferson ijverde sterk daarvoor, maar de machtige Joodsche slavenhandelaars in Newport en Charleston verzetten zich fel tegen dat denkbeeld, en maakten ook de slavenhouders in het Zuiden mobiel er tegen, met het motief, dat de afschaffing een ernstige economische crisis zou veroorzaken.

Zoo kwam het dan tot een mislukking, en een nieuwe poging, in 1794 gedaan om de negerslaven in vrijheid te stellen slaagde evenmin. Wel kende men aan de afzonderlijke staten het recht toe, om elk in zijn gebied de slavernij af te schaffen.

In de grondwet der Unie werden de burgerrechten voor de Joden vastgelegd.

Ten opzichte van het negervraagstuk volgden de Joden een merkwaardigen weg. Want nauwelijks was de slavernij der negers bestendigd, of de Joodsche slavenhandelaars vergrootten het contingent negers, dat jaarlijks werd ingevoerd, aanmerkelijk. Terwijl in 1790 de waarde der in Amerika aanwezige slaven op 10 millioen dollar werd geschat, was die waarde in 1820 tot 1200 millioen en in 1860 tot 4000 millioen dollar gestegen.

> **„AMERIKA IS HET ZION, WAARVAN DE JOODSCHE WET ZAL UITGAAN"**

Na de industrialiseering van Amerika werd de neger ook als fabrieksarbeider benut. Hoewel deze arbeiders, wat hun arbeidsprestaties betreft, tot het uiterste uitgeperst werden, bleek ten slotte het aanwerven van nieuwe negerarbeiders uit Afrika onrendabel, hetgeen zich vertoonde, toen de resultaten van de blanke arbeidskrachten in de noordelijke staten jaarlijks met die van de negers in de zuidelijke staten vergeleken werden. De Joden gingen dus hun kapitaal hoe langer hoe meer in de industrie der noordelijke staten beleggen.

Maar ook de moreele uitwerking der slaven op de slavenhouders in de Zuidelijke staten bleek hoogst ongunstig.

Wreedheid en perverse gedragingen van de laatstgenoemden namen voortdurend toe, waarvan de slaven die allerlei folteringen en kwellingen hadden te ondergaan, de slachtoffers werden. Vooral de zweep speelde daarbij een ergerlijke rol.

Meer en meer steeg, vooral in het noorden de ergernis tegen het gebruik van negerwerkkrachten en het duurde niet lang, of nu gingen ook de Joden, die schatrijk in den slavenhandel waren geworden, zich tegen het in stand houden van de slavernij verzetten.

Toch ontzagen zij zich niet om door verkoop van slaven op afbetaling, hypotheken op landerijen, fabrieken en dergelijken te vestigen, hetgeen ten slotte tot overgang dier panden en bedrijven in Joodsch bezit voerde.

Hoe groot de invloed der Joden in 17[illegible]ls was, bleek in den staat Pennsylvanië, waar in een wetsontwerp de bepaling was opgenomen, dat ieder, die een openbaar ambt wilde bekleeden, den eed moest afleggen: „Ik erken de schriften van het Oude en Nieuwe Testament als van goddelijken oorsprong". Op een protest der Joden werd dit artikel geschrapt en kort daarna werd het 1e Joodsche lid in het Congres gekozen. Eerst in 1852 kwam er een Joodsch lid in den senaat: het was de joodsche advocaat Juda P. Benjamin, die nu als pleitbezorger voor het slavendom optrad, en hiermede deed tegelijk de verdeeldheid haar intrede in Congres en Senaat door den strijd tusschen de voor- en tegenstanders van de afschaffing der slavernij.

In de eerste helft der 19e eeuw reeds was corruptie in de politiek en de regeering der V.S. binnengeslopen om omstreeks 1860 haar hoogtepunt te bereiken. In dat jaar toch verklaarde alreeds het lid van den s[illegible]ombs:

„Wij spreken hier over Mexico, Spanje en Frankrijk en over de daar heerschende corruptie. Er mag veel waars in zijn. Maar naar mijn ervaring en mijn eigen uitgebreide waarnemingen moet ik hier als mijn overtuiging uitspreken, dat nergens ter aarde er een zoo corrupte regeering is als in de V.S."

Dat dit verschijnsel verband hield met den toenemenden invloed der Joden in de nieuwe wereld valt niet te betwijfelen. Daaruit verklaart zich ook, dat na den burgeroorlog de corruptie nog sterk was toegenomen, zooals de senator J. W. Crimes bij het neerleggen van zijn mandaat verklaarde:

„De burgeroorlog heeft 'n ieder en alles corrupt gemaakt. Geld alleen bepaalt het succes. Ik dank God, dat mijn politieke loopbaan bij het begin van deze corrupte aera (tijdperk) een eind neemt."

De economische concurrentie tusschen de Noordelijke en de Zuidelijke Staten, maar vooral ook het negerprobleem hield de gemoederen in de Unie voortdurend in beweging, en veroorzaakte een spanning, die op een burgeroorlog moest uitloopen. Het Noorden wenschte gelijkheid van alle inwoners voor de wet, dus afschaffing der slavernij; bovendien economische onafhankelijkheid van Europa en heffing van hooge invoerrechten; het Zuiden daarentegen was tegen de afschaffing der slavernij en voor vrijen invoer van grondstoffen uit Europa en andere werelddeelen. In het Congres hoorde men verklaringen, die wel eens aan hedendaagsche disputen herinneren: zoo kon men van een vooraanstaand spreker der oppositie, nog nadat de afschaffing der slavernij in de grondwet der Unie was opgenomen, hooren:

*„De grondwet gaat van de foutieve gedachte uit, dat alle menschen met gelijke rechten *) zijn geboren. Integendeel, een neger en een blanke zijn niet gelijk. Dat de neger beneden de blanken staat is voor hem (in een staat van blanken, Red. M.) de normale toestand."*

De burgeroorlog brak dan ook in 1861 inderdaad uit tot 1865. Men kan dien tot op zekere hoogte beschouwen als een ideologischen oorlog van de Noordelijke Staten tegen de Zuidelijke, waar de corruptie en de slavenhandel hoogtij vierden, terwijl in het congres door president Buchanan (1857-'61) juist nog de woorden gesproken waren:

„De deugd is de levenszenuw der republikeinen. Waar deze wijkt voor de begeerte naar geld, kunnen nog wel de uiterlijke vormen van het vrije leven in den staat blijven bestaan, maar hun wezen is voor goed vervlogen."

Voor de Joden was de burgeroorlog niets meer dan een gelegenheid, een hoogconjunctuur, om geld te verdienen, die ze dan ook ten zeerste hebben uitgebuit. De Zuidelijken kregen bovendien den heimelijken steun van Frankrijk en Engeland.

De generaal, die den oorlog ten gunste van de Noordelijken besliste, was de latere President der Unie Olyssus Grant (1869-'77). De Zuidelijke staten kwamen in 1867 onder een militaire dictatuur te staan, maar later werden zij allengs in de Unie opgenomen, de laatsten in 1870, zoodat eerst toen de Staten weer een eenheid vormden.

Hoe de Joden zich in de V.S. na den burgeroorlog thuis gevoelden, blijkt uit de woorden van den joodschen president der Yale-Universiteit te New-haven, dr. Ezra Stiles, in een rede kort na de vorming der nieuwe regeering na den oorlog gehouden: „De nieuw-gevormde Amerikaansche regeering is de verwezenlijking van Mozes' bijbelsche profetie". En hij noemde het nieuwe Amerika (waarin de negerslaven bevrijd waren): „Godes Amerikaansch Israël" en George Washington zag hij, naar hij verklaarde, als den Amerikaanschen Jahvé, die is uitverkoren om het leger van het uitverkoren volk aan te voeren.

In 1780 schreer de Amerikaansche President John Adams aan zijn voorganger, Thomas Jefferson:

„Acht millioen Joden hopen op de komst van een nieuwen Messias, geweldiger en heerlijker dan Mozes, David en Salomo

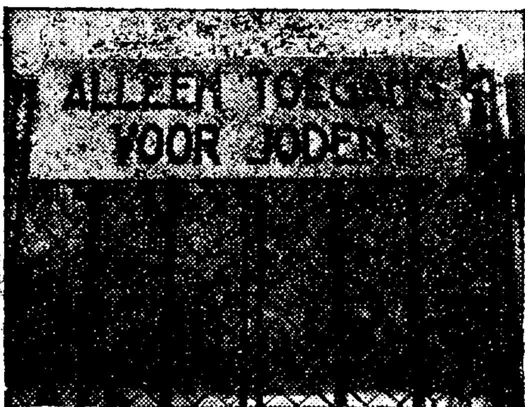
*) In den staat n.l.

(Vervolg op pag. 11)

Jodenplaag in Amsterdam

Ons volk moet bevrijd worden van de joodsche indringers!

De joden zijn thans in Amsterdam van de markten verdwenen; daardoor behoort het overvragen — een specifiek jiddische onhebbelijkheid, die een beleediging voor de ariërs was — tot het verleden. Zij — de joden — kunnen met hun gesjacher en bedrog voortgaan op de voor hen aangewezen plaatsen en slachtoffers vinden onder hun eigen rasgenooten. De joden die handelen in fruit en textiel zullen in het vervolg op sommige speeltuinterreinen — dus op afgebakenden grond — hun goederen uitsluitend aan rasgenooten mogen verkoopen. Bijgevolg zijn deze ghetto-verkoopplaatsen dan ook alleen voor hèn toegankelijk. Wij behoeven derhalve op onze markten niet meer met joden te handelen. Deze plaag voor de arische huismoeders is voorbij!

De joden in Amsterdam hebben nu hun eigen markten, waar zij onder elkaar kunnen sjacheren

Joden, die van de markt verdwijnen moeten, openen nu winkels!

Met dat al zijn de joden echter nog niet van den winkelverkoop uitgesloten. In sommige hoofdstraten van Amsterdam is nog altijd welhaast de helft der winkels in joodsche handen. Wij noemen b.v. de Utrechtschestraat. Daarbij komt nog, dat de joden, die niet meer op de markten mogen staan, winkels gaan openen en aldus de voorschriften listig ontduiken. Reeds in een der vorige nummers hebben wij gewezen op het feit, dat twee jodinnen, die oorspronkelijk met een vischkraam op de markt in de Albert Cuypstraat stonden, thans in deze straat een vischwinkel hebben geopend. Zoodoende wordt de joodsche handel alleen maar verplaatst, het euvel zelf echter niet opgeruimd. Op gelijke wijze opende dezer dagen de jood Drukker een vischwinkel in de Utrechtschestraat. Zijn naam staat natuurlijk niet op de ruit; wel het nietszeggende woord „Centrum"!

Er moet een einde gemaakt worden aan dezen verhuur van winkels en onderstukken, die voor verkoopruimte kunnen gebruikt worden, aan joden. Geen jood mag in staat gesteld worden een ariër iets te verkoopen: meubels, noch groenten, loterijbriefjes noch couranten. Niets! Dat is een onverbiddelijke voorwaarde voor volksche ordening.

Ook mevrouw Nelly ten Have van „de Cetem" moge zich dit voor gezegd houden. Haar jodencolporteurs leuren nog iederen Zondagavond met de Cetem, „het jodenblaadje", zooals de volksmond zegt. Wij hopen voor haar, dat zij zich heeft weten los te maken van den joodschen geest, die dit blaadje bezielde. De jood Weil, die dit jodenblad, dat ook nu iederen Zondag gedrukt wordt door de joodsche drukkerij van Joachimstal, oprichtte, is jarenlang de geestelijke leidsman van de hoofdredactrice geweest.

* * *

De speeltuin in de Gaaspstraat is ingericht als jodenmarkt en — zooals de andere jodenmarkten — alléén voor joden toegankelijk

Geen handel tusschen joden en ariërs!

Ons germaansche volk moet bevrijd worden van het liegende en bedriegende jodendom, dat in ons midden parasiteeert. En het is juist de handel — in het groot en in het klein — die den jood in staat stelt zijn voor de arische gemeenschap zoo funeste eigenschappen uit te leven. Wij eischen daarom een algemeen verbod voor joden om handel te drijven met ariërs, tenzij zulks in het belang der arische volksgemeenschap onvermijdelijk is.

Geen joden-advertenties in de pers!

Daaruit vloeit voort, dat het den joden verboden moet worden hun handelswaar op eenigerlei wijze, b.v. door middel van advertenties in de arische pers, tegenover ariërs aan te prijzen.

Onderstaande advertentie, voorkomende in het avondblad Telegraaf van 3 Nov. l.l., is een voorbeeld van jiddische bedriegelijkheid.

f 25—f 75 betaal ik voor Cost. Demi en Winterjas. DIAS, O.Z. Voorb.w. 246, A'dam, tel. 38690, t.o. Stadhuis. Koop alles. 23b-6980

Dias — de jood — geeft voor costuum, demi of winterjas f 25.— tot f 75.—. Is dat nu voor ieder voorwerp afzonderlijk of voor alle drie tezamen? En wie met den jood onderhandelen gaat, zal weldra bemerken, dat zijn prijsopgave heelemáál niets beteekent. De prijs van f 25.— tot f 75.— immers laat een zeer groote ruimte over voor loven en bieden. Een dergelijke prijsaanduiding, met een verschil van f 50.— is niet ernstig te nemen. De heele advertentie is dan ook niet anders dan een grof-bedriegelijk middel om met koopers in contact te komen. Heeft de jood eenmaal iemand in zijn grijpgrage vingers, dan kan hij met zijn aanbieding nog altijd twee kanten uit. Dat is voor hèm de hoofdzaak! Hij moet kunnen sjacheren! De advertentiepagina's van De Telegraaf van einde October waren voor en belangrijk deel gevuld met joodsche advertentiën.

Zooals bekend is, mag thans geen arisch huispersoneel meer in dienst van joden-families zijn. Dientengevolge moeten de jodinnen-werkgeefsters nu joodsche meisjes zoeken. En zie — het blad, dat altijd adverteerde met den slagzin: „Het beste wat in ons volk leeft, vindt zijn echo in De Telegraaf" — g[...] den jodinnen, waarmede wij Ne[...] landers niets te maken hebben, gelegenheid hun Sarah-sprotjes [...] zoeken!

Nieuw Nederland wil met dit s[...] van annonces niets meer te d[...] hebben. Laat mevrouw Rebe[...] haar Saartje gaan zoeken in de [...] lommen van het Nieuw-Israëliti[...] Weekblad, dat voor joden beste[...] is, en niet in een dagblad, dat [...] redigeerd wordt door ariërs, n[...] wij hopen (!).

Er moet een einde kome[...] aan de praktijken van de[...] jood Ray.

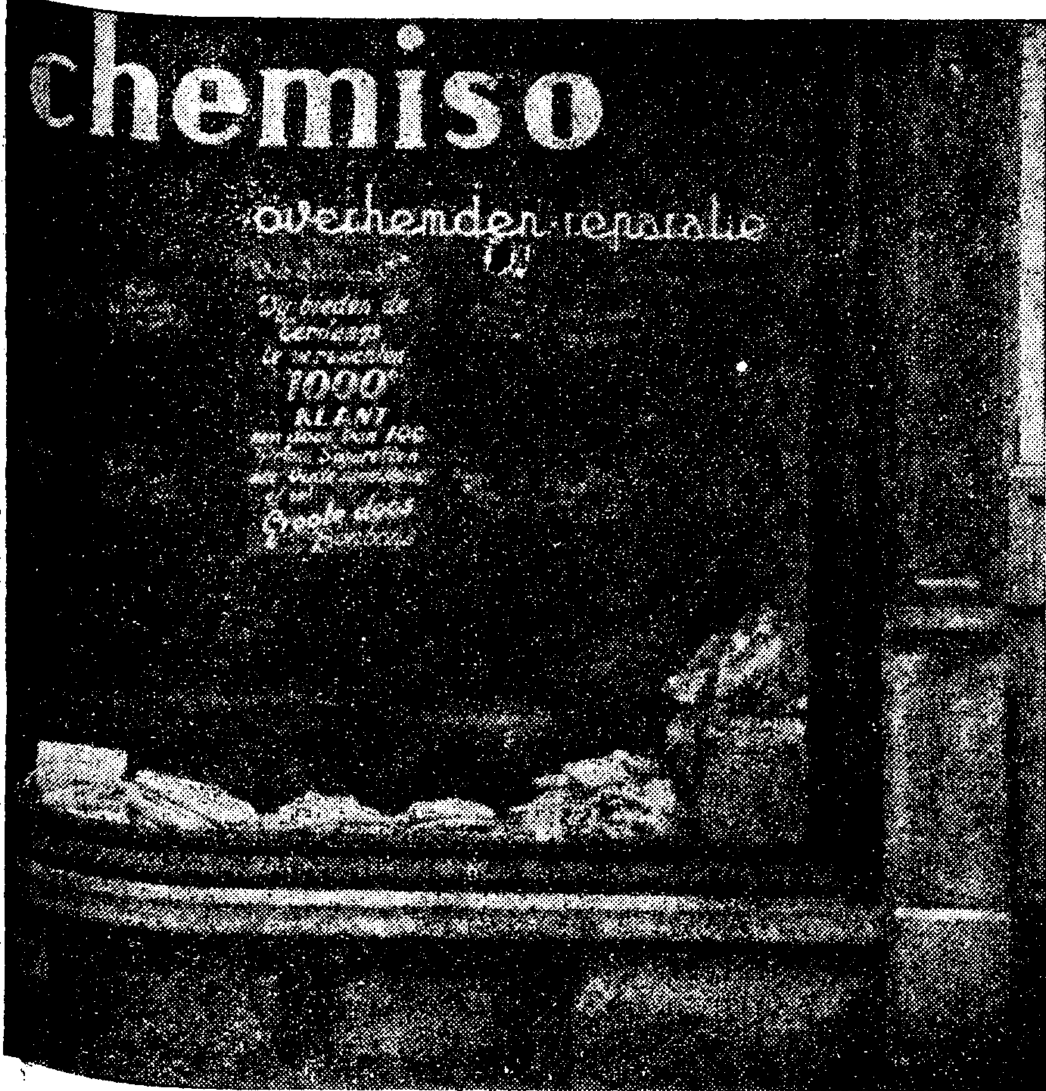
Er is nog meer. De Telegraaf he[...] in haar avondblad van 3 Nov. l[...] twee annonces van overhemde[...] reparateurs opgenomen, die [...] hiernaast afdrukken!

In steeds grooter aantal versc[...] joden op de Amsterdamsche po[...]

De overhemden-reparatieinrichting van den jood Ray in de Utrechtschestraat. Men lette op de verlokkende sigaretten- en bonbonsreclame!

De eerste is van een arische firma, die zonder ophef haar adres aan de lezers mededeelt.

De tweede evenwel is die van de joden-overhemden-reparateurs Chemiso, de zaak van den vroegeren danseur Eddy Ray, waarover wij de vorige week reeds schreven. Deze jood exploiteert nog steeds arische meisjes, die hij vlak voor het étalageraam zet, opdat de voorbijgangers zullen denken dat Chemiso een arisch bedrijf is.

Deze jood is in staat den 1000sten bezoeker van zijn zaak een doos cigaretten (oude soort) of een doos bonbons ten geschenke te geven. Wij vragen: hoe komt de jood Ray, terwijl er een groote schaarschte aan rookartikelen en bonbons is, aan deze producten van „oude samenstelling"? En hoe komt hij aan de toestemming tot het verstrekken van cadeaux, hetgeen bij de wet verboden is? En tenslotte: Hoe is het mogelijk, dat deze jood onder de heerschende omstandigheden tot u i t b r e i d i n g van zijn b e d r i j f over **het** heele l a n d kan overgaan?

Wij achten de praktijken van den ex-danseur en avonturier Ray, die regelrecht tegen alle nationaal-socialistische wetgeving ingaan en die alle bepalingen en verordeningen dienaangaande tot een paskwil maken een verregaand schandaa en wij vragen ons af of geen politioneele instantie zich geroepen voelt hier in te grijpen. Doel der jodenwetgeving is: de verwijdering van de joden uit de arische samenleving. Wanneer een jood dus thans nog met ongekende brutaliteit een netwerk van steunpunten (die natuurlijk alle hetz-centrales zullen moeten worden) over het land uitzet, dan dient hij op onzachte wijze te voelen, dat de nieuwe wetgever niet met zich laat spotten. Wij eischen de onmiddellijke sluiting van het Chemiso-bedrijf, resp. de verplaatsing ervan naar het ghetto. In ieder geval moet t e r s t o n d ongedaan worden gemaakt, dat arische meisjes nog langer worden uitgebuit door joodsche werkgevers. Nationaal-socialistische politiemannen: aan u is de daad!

Geen joden meer op de postzegelbeurs!

Het is ons opgevallen, dat op de zoogenaamde Postzegelbeurs, die op den Nieuwezijds Voorburgwal te Amsterdam wordt gehouden een groot aantal joden aanwezig is.

Oorspronkelijk kwamen de leerlingen van scholen in den omtrek op hun vrije middagen tegenover het gebouw van De Telegraaf bij elkaar. Zij ruilden daar hun postzegels en album-plaatjes. Later, toen bleek, dat de jeugd dikwijls bijzondere en zeldzame postzegels in haar bezit had, kwamen er ouderen bij, die méé ruilden. Momenteel wordt er een echte handel gedreven in postzegels, en — natuurlijk — hoe langer hoe meer door joden. Zij hebben er het hoogste woord en zijn „frère compagnon" met de arische jeugd. Ook hieraan dient een eind te komen!

Geen chocolade en suikerwerk voor joden! Soldaten, arische moeders en kinderen gaan voor!

Een ander geval van typisch-joodsch optreden:

Verleden week deelde de fa. Bensdorp in de Kalverstraat te Amsterdam per raambiljet mede, dat zij chocoladereepen te koop had. Spoedig stond er een heele rij vrouwen met kinderen, maar v o o r a a n in de rij stonden de joden, de bekende gezichten van Amsterdamsche straathandelaars. Zij, die de reepen natuurlijk niet voor zich-

Eddy Ray, ex-danseur en deelgenoot aan 1001-zaakjes met een luchtje repareert nu overhemden

zelf begeeren, drongen zich naar voren en de huismoeders met haar kinderen konden wachten. Het is eveneens billijk en noodzakelijk te verbieden, dat joden bij arische zaken schaarsche producten opkoopen, om die in hun jodenbuurten, (waar men nog wèl chocola, bonbons, pepermunt e.d. kan krijgen) te verkoopen of wel in den kettinghandel met groote winsten af te zetten.

Herhaaldelijk komen arische winkeliers bij ons klagen over het feit, dat, zoodra zij een hoeveelheid chocola of suikerwerk van de fabriek hebben ontvangen, de joden als gieren op het aas, den winkel binnenvallen en een zoo groot mogelijken voorraad trachten op te ko[illegible].

Wij meenen, dat de choc[illegible]e in dezen tijd in de eerste plaats bestemd moet zijn voor onze soldaten, die aan het Oostfront Europa's vrijheid bevechten. Na hen komen de arische vrouwen en kinderen aan de beurt en de arische samenleving überhaupt. Wanneer er dàn nog wat overblijft.... nou, misschien.... In ieder geval is het een schreeuwende wantoestand, dat men van verschillende artikelen in de jodenbuurt méér kan krijgen dan in de arische stad.

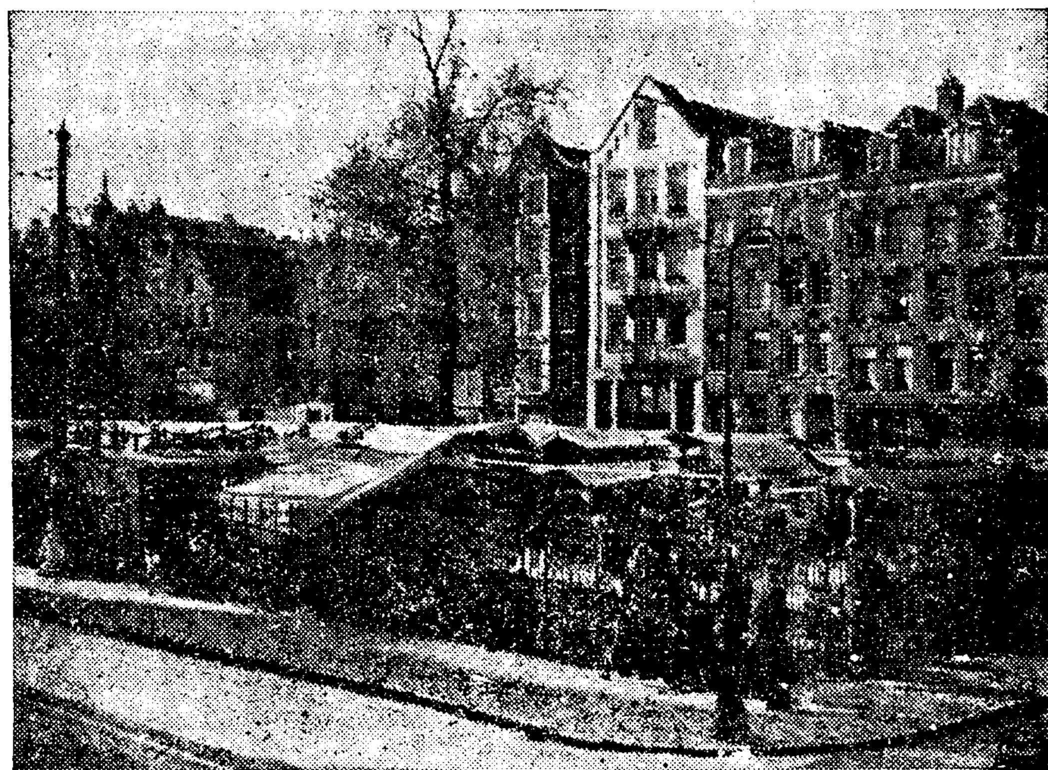
Het moet joden verboden worden in arische zaken te koopen!

Ook moet het joden verboden worden arische zaken te betreden; er zijn jodenzaken genoeg — ja zelfs te veel — waar zij kunnen koopen. Zelfs zijn er in de binnenstad, die den jodennaam van de ruiten hebben laten wegnemen en in plaats daarvan een of anderen banalen zaaknaam hebben aangebracht. De bedoeling is natuurlijk, arische huisvrouwen op deze wijze in joodsche zaken te lokken. Wij willen daarvan een voorbeeld geven, dat ons onlangs verteld werd, maar dat geenszins alleen staat.

Een arische dame ziet in een comestibleswinkel in een der hoofdstraten enkele soldaten. Meenende met een arische zaak te doen te hebben, gaat zij ook naar binnen en koopt een half pond boter, dat voor haar ingepakt werd. Wie schetst haar verbazing, toen zij bij haar thuiskomst bemerkte, dat het papier, waarin de boter verpakt was, o.a. een hebreeuwschen tekst droeg.

Ook hier dus weer een ergerlijk geval van joodsche penetratie in de arische gemeenschap! De betreffende zaak is de zuivelwinkel van den poolschen jood I. J. Taube,

Ook op het Waterlooplein te Amsterdam is een afgesloten Jodenmarkt

(Vervolg van pag. 9)
Utrechtschestraat 115. Arischen vrouwen, die per abuis in zijn winkel komen, speelt hij zijn jodenartikelen in handen, en beleedigt daardoende het nederlandsche volk.

Joodsche winkels moeten duidelijk gekenteekend zijn!

Wij weten, dat in de toekomst het jodenvraagstuk krachtig zal worden aangepakt en tot een radikale oplossing gebracht. Voorloopig echter mogen wij, ter bescherming van het volk, toch tenminste eischen, dat de joden-winkeliers voortaan een duidelijk plakkaat op hun ruiten hebben, waarop staat vermeld, dat men met een joodsche zaak te doen heeft, die alleen toegankelijk is voor joden. Het is algemeen bekend, dat een deel van het arische publiek tegenwoordig nog zoo graag bij joden koopt.... omdat men er meer kan krijgen. De joden verkoopen nog allerlei artikelen, die in arische winkels sinds lang niet meer te krijgen zijn. Waar zij ze vandaan halen is duidelijk: alle illegale handel wordt beheerscht door het semietendom, dat er een schandelijke winst uit slaat en altijd nog wel arische knechten vindt, die bereid zijn, mee te doen.

Wij weten, dat de oorlog zijn eischen stelt, en dat vele vernieuwingen moeten wachten tot na den vrede. Toch meenen wij in het belang der arische gemeenschap te mogen eischen, dat opnieuw doeltreffende maatregelen genomen worden om ons volk van de jodenpest te bevrijden. Er is nu al weer lang genoeg gepraat en geschreven, zoodat de joden den moed gevonden hebben hun oude spel in nieuwen stijl verder te spelen. Zij hebben zich aangepast aan de nieuwe orde!

Wij doen een dringend beroep op alle bevoegde instanties om, voorzoover het jodenprobleem nog niet door een radicale evacueering definitief kan worden opgelost, toch tenminste ons volk daadwerkelijk tegen het joodsche parasietendom te beschermen. In het bovenstaande gaven wij eenige wantoestanden weer. Mogen zij met den grootsten spoed opgeruimd worden!

(Foto's bij dit artikel: Archief)

BRIEVEN VAN LEZERS

Joden verzenden pakjes

Waarde Volksgenoot,

Is het U bekend, dat de joden dagelijks duizenden pakjes naar geloofsgenooten in Duitschland zenden? Hierdoor zijn zij dus in staat hun rasgenooten een „erträgliches Leben" in den vreemde te bereiden. Is hieraan nu niets te doen?

Na kameraadschappelijken groet verblijve, met Heil Hitler!

Scheveningen v. V.

Joden in radio-orkesten?

WelEd. Heer,

Doordat ik geregeld De Misthoorn lees, is het mij opgevallen, dat U nog niets vermeld heeft van de joodsche muzikanten, welke deel uitmaken van eenige radio-orkesten, die geregeld optreden voor den microfoon te Hilversum, b.v. in het orkest van John Kristel speelt en zingt de jood Jan Pet, in het orkest van de Ramblers o.l.v. Uden Masman, spelen en zingen de joden Wim Popping, Sam Wyveen en Jack Pet.

Wilt u dit varkentje eens wasschen? Bij voorbaat dank.

Hoogachtend: W.

Joden, die nog benzine krijgen

Als abonné van De Misthoorn had ik gaarne het volgende in uw blad geplaatst gezien, voorop gezegd, dat ik geen lid van de N.S.B. ben, noch van een of andere politieke partij.

Het gebeurde hier eenige dagen geleden, dat een autobotsing plaats had op een kruispunt even buiten het dorp.

De schuldvraag werd voorloopig door de politie vastgesteld en het bleek, dat een zekere H. de Jong, handelaar in lompen en metalen, oude autobanden en wat dies meer zij, schuldige was.

Nu is het mij een raadsel, hoe in dezen tijd een volbloed jood (want dat is bedoelde H. de Jong) nog een vergunning kan bekomen om met een auto te rijden en bovendien nog een toewijzing van benzine.

Is het nu geen tijd om hieraan paal en perk te stellen en de jodenheeren te laten fietsen? Ze kunnen dan hun dikke sigaar óók nog wel rooken.

Wellicht, dat door dit stukje te plaatsen in uw blad de bevoegde instanties er opmerkzaam op worden en zij het uitreiken van vergunningen aan joden kunnen verbieden.

Bij voorbaat dankend.

Schagen K.

Achterstelling van nationaal-socialisten bij het onderwijs

Een lezer uit Heemstede schrijft ons:

Zeer Geachte Redactie:

Eenigen tijd geleden schreef U een artikel „Over een onderwijsbenoeming", hetgeen mij aanleiding geeft U een zelfde geval van ergerlijk dwarsboomen van een volksch- en Duitsch-gezinden candidaat te signaleeren, zooals zich dit thans te Heemstede heeft voorgedaan.

Aan de Bronstee MULO-school bestond een vacature als Directeur; hiernaar solliciteerde o.m. de heer Duyckinck Dörner, sinds ruim 8 jaren lid van de N.S.B., gedurende welke periode hij vanzelfsprekend wegens zijn lidmaatschap nergens ook maar een schijn van kans maakte op een benoeming voor een hoogere functie.

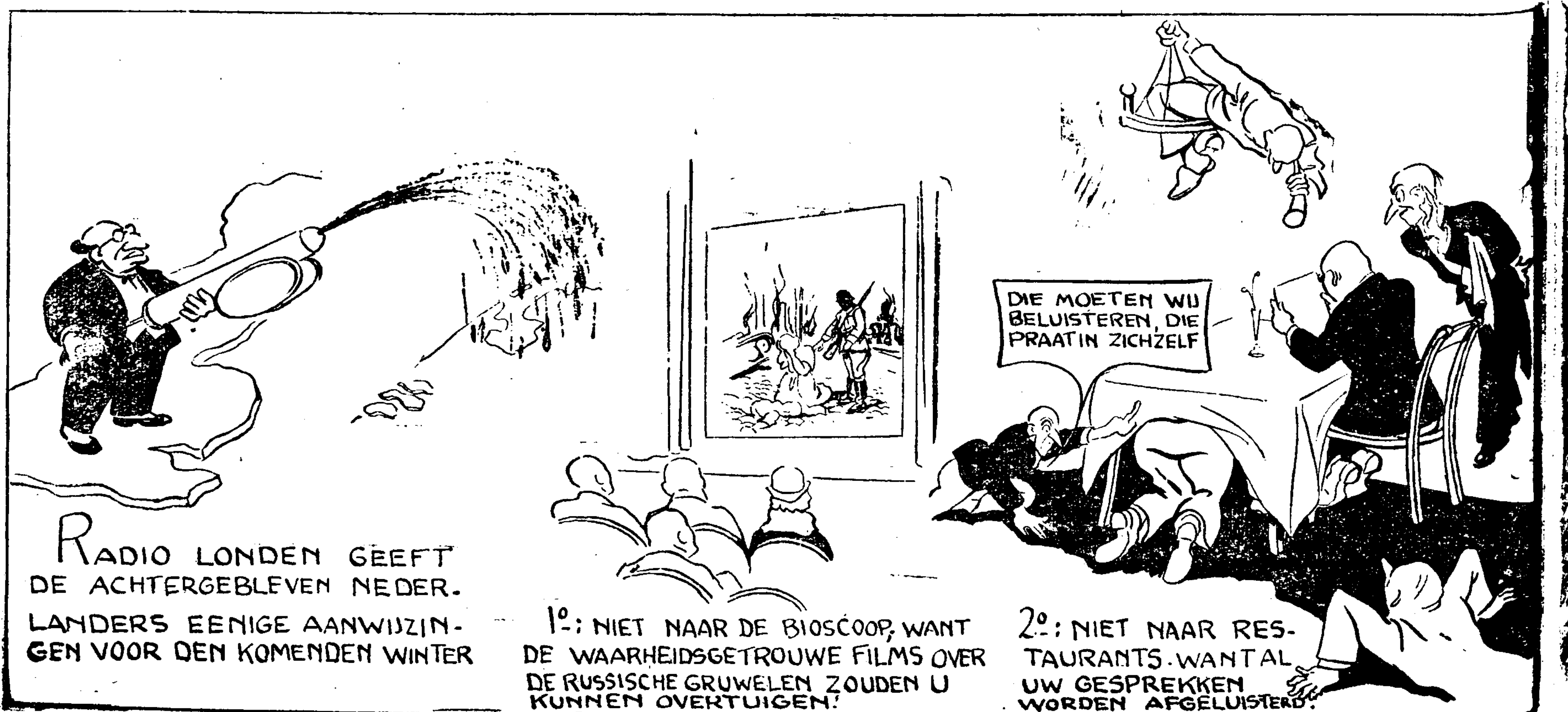
Thans meende deze kameraad, die over zeer uitgebreide bevoegdheden beschikt en ook door zijn collega's — hoewel meest fel anti-N.S.B. — om zijn kwaliteiten als opvoeder algemeen geacht wordt, wel een kans te zullen maken. Welgemoed schreef hij dan ook een uitvoerigen sollicitatiebrief en uiteindelijk mocht hij het genoegen smaken, dat het College van Burgemeester en Wethouders plus de Inspecteur van Onderwijs hem ter kennismaking tot een bezoek uitnoodigden.

Hiermede hield het begrip voor den Nieuwen Tijd echter op: tot een plaatsing op de voordracht kon het niet komen. Het spreekt vanzelf, dat kam. Duyckinck — dien als eerste en eenige opvoeder met begrip voor den nieuwen volksch-gezinden geest te Heemstede een zware taak wachtte — niet benoemd werd. Ondanks alle aanbevelingen en voorspraken benoemde men een fellen anti-volksch gezinden directeur, zoodat er in Heemstede tot heden geen enkele school is, waar N.S.B.-kinderen of kinderen van Duitsche ouders in gerustheid heen kunnen gaan.

Mijn vraag is thans: „Welke machten werken nog in Nederland, zoodat dergelijke toestanden nog steeds kunnen plaatsvinden? Wilt U dit misschien eens onderzoeken en dit geval van botte miskenning van alles wat pro-Duitsch is, te bevoegder plaatse signaleeren?

De jeugd in Heemstede zal nimmer begrip krijgen voor de nieuwe levensbeschouwing, zoolang de oude politieke tinnegieters met hun fellen haat tegen alles wat Duitsch-gezind is, de touwtjes in handen houden.

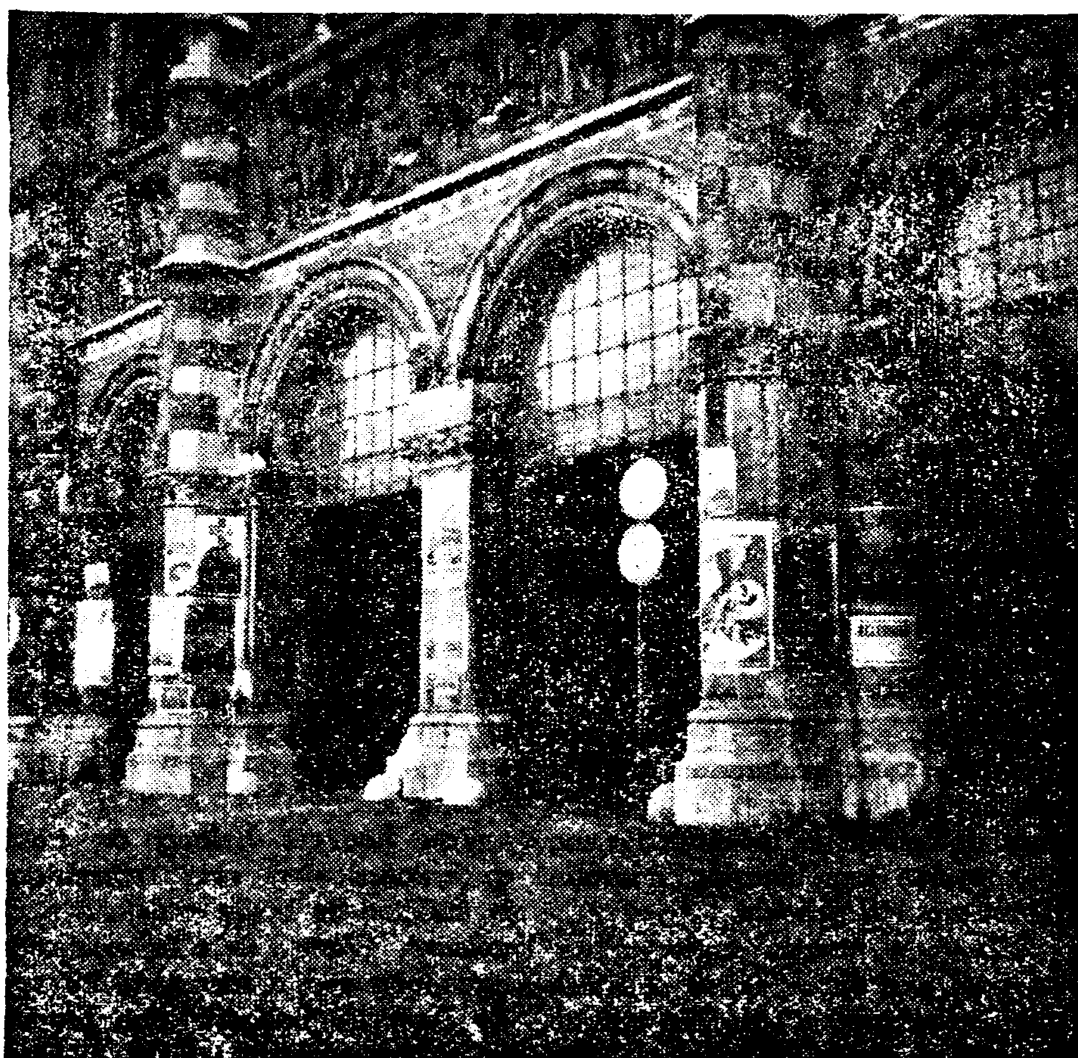
Met kameraadschappelijken groet: Heil Hitler!

ARBEIDERS MARCHEEREN!

(Vervolg van pag. 3)

Onder het nationaal-socialistisch regiem wacht het onderwijs, wacht den onderwijzer een grootsche taak: Wanneer deze zelfde criticus meent te moeten opmerken, dat de in onze bijdrage ontwikkelde ideeën „merkwaardig" zijn, zouden wij een critiek daarop meer hebben gewaardeerd Feit is echter óók, dat de ideeën van dhr. Van Driel (zie De Misthoorn van 25-10-'41) geenszins nieuw zijn. In de 17e jaargang van „De Vakbeweging' in het nummer van 13 Mei 1937, is sprake van 'n propaganda-brochure van den Bond van Ned. Onderwijzers, waarin gesproken wordt over het. feit, dat het volksonderwijs te kort is en m i n s t e n s met een jaar verlengd moet worden! Om de kinderen? Neen, dat niet bepaald.... maar om 12.000 jonge menschen aan werk te helpen, die van ijver blaakten om mede te werken aan de volksontwikkeling. Dàt stond in de voor-oorlogsche brochure van de onderwijzers.... In de brochures van het nationaal-socialisme zal i e t s a n d e r s staan. Daar gaat het in de eerste plaats om de toekomst van volk en vaderland.... en dan zullen juist door de in onze bijdrage gedachte arbeidsselectie nimmer 12000 intellectueelen over zijn! Werkloos zijn.... dàt mag niet! Als we het nu dáár maar over eens zijn.... Dat kost echter een veer van véél egoisme.... want die 12.000 werklooze intellectueelen in 1937 waren maar al te veel het slachtoffer van vaders en moeders, die hun kind te goed achtten voor draaibank of schildersleer! Dat zij gezegd!

(Foto Archief)
In Nederland heerschen merkwaardige opvattingen omtrent architectuur. Dat het Rijksmuseum in Amsterdam echter een bouwwerk van buitengewone schoonheid is, zal wel niemand willen ontkennen. Desondanks is geen bevoegde instantie ooit op de gedachte gekomen de schreeuwende en ontsierende reclame op de pijlers van de doorgangspoort onder het museum te verwijderen. Wij meenen, dat een verbod tot het aanbrengen van reclame op architectonisch-waardevolle gebouwen vereischt is.

Vervolg van pag. 7)

waren. Deze zal hun de macht hergeven, naar hem believt."

Gedurende den burgeroorlog hadden de Joden alles in het werk gesteld om de blokkade der Noordelijken van Engelsche waren te breken. Hiertoe hadden zij voor den invoer de medewerking noodig van de scheepseigenaren en scheepvaartvereenigingen, de Engelsche handelslieden, de Joodsche tusschenhandelaren, de regeering der Zuidelijke staten en de leveranciers voor het leger. Elk dezer instanties moest zijn deel in de winst hebben en de prijs der waren, die geleverd werden moest dus zeer hoog zijn. Had de regeering geen baar geld, dan verleenden de Joden haar krediet tegen woekerrenten. De katoen echter, die uitgevoerd werd, hadden de Joden tegen minimale prijzen van de plantage-eigenaren gekocht. In de plaats van Afrikaansche negers vervoerden de schepen nu Engelsche wapens en munitie en rhum.

Fantastische vermogens verdienden de Joden op deze manier, even sterk groeide ook hun invloed in de Zuidelijke staten. Het was inderdaad geen wonder, dat de Jood David Emanuel gouverneur van een der zuidelijke staten werd, terwijl zijn zusters en dochters allen met geziene Christenen huwden.

De Jood Lionel Campbell Goldsmid was de grootste scheepsreeder van het Zuiden en als tusschenhandelaren verdienden de joodsche huizen: Fraser Cy., Mordichai & Co., Ravenel & Co., enz. schatten; hoofdman van de Zuidelijke regeering, die de binnengesmokkelde waren tegen hooge prijzen betaalde, was de Jood J. M. Seixas in de haven van Wilmington.

Een schitterende loopbaan had de hierboven reeds genoemde Jood Judah P. Benjamin, die als advocaat nog voor het uitbreken van den burgeroorlog senator geworden, daarna tijdens dien oorlog Procureur-Generaal bij het hoogste Gerechtshof werd, om vervolgens naar de regeering der Z. staten overloopende, daarin als minister van oorlog zitting te nemen, zoodat alle generaals dergeschikten werden. Toen de oorlog met de nederlaag der Zuidelijken en de Z. opperbevelhebber zijn ongeëindigd was, stak hij per schip naar Engeland over, waar hij als „Queens Council" adviseur van Koningin Victoria (1837-1901) werd.

Kenteekenend voor den toestand der Joden in de Zuidelijke staten was wel hetgeen de predikant Madison C. Peters in het openbaar uitsprak:

„Wij kunnen niet gelooven, dat het (toen nauwelijks bestaande, Red. M.) Zionisme de uiteindelijke oplossing van het Joodsche vraagstuk zal zijn. Amerika en niet Palestina wordt langzamerhand het Joodsche Mekka. Amerika is het Zion, waarvan de Joodsche wet zal uitgaan."

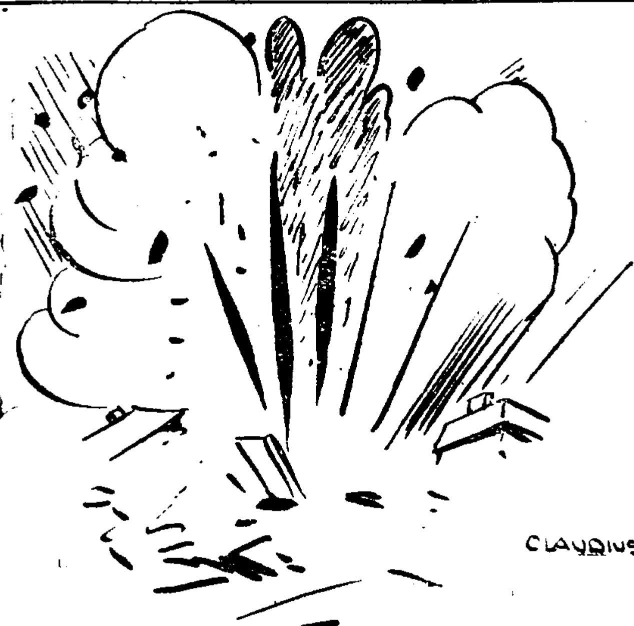
In het Noorden was de toestand der Joden minder gunstig, waar bovendien de opperbevelhebber Grant een gloeienden haat tegen de Joden had. Betreden van of verblijven in het oorlogsgebied was hun verboden en zij moesten op 60 mijl afstand van het front blijven. Deze bevelen veroorzaakten echter een zoodanigen storm onder de Joden, dat de generaal zich genoodzaakt zag ze in te trekken. En als President der Unie bood hij vijf jaren daarna het Jodendom nog zijn verontschuldigingen aan voor zijn „dwaling".

3e: MOCHT U INKWARTIERING
VAN DUITSCHE SOLDATEN KRIJGEN,
LAAT DAN UW HOND GEDURENDE
DIEN TIJD UITBESTEDEN, DAAR HIJ
ANDERS MISSCHIEN VRIENDSCHAP
MET DEN VIJAND ZOU SLUITEN!

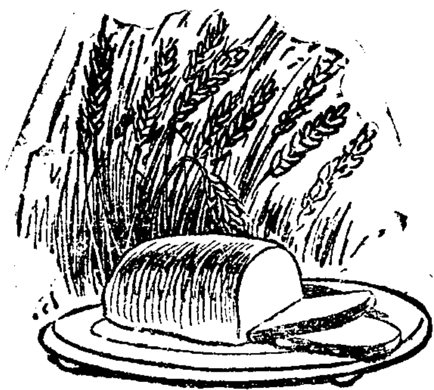
BLIJFT DUS 'SAVONDS
KALM THUIS ZITTEN. U
MAAKT HET DAN DEN
ENGELSCHEN VLIEGERS
GEMAKKELIJKER, WAN-
NEER ZIJ

HUN BOMMEN OP WOONHUIZEN
GOOIEN. MOCHT U TOT DE
SLACHTOFFERS BEHOOREN,
DAN WORDT U NATUURLIJK
ONTEVREDEN EN MAAKT
REVOLUTIE.: OZO!

HET DUITSCHE RIJK IN DEZEN WINTER

DE VRAAG VAN HET DAGELIJKSCH BROOD

Elke oorlogswinter is steeds opnieuw een oeconomische krachtproef, want gedurende het koude jaargetijde wordt het meest gevergd van het algeheele en in het bijzonder van het oeconomische uithoudingsvermogen van een volk.

In vroeger tijden was het de gewoonte, dat de wapenen tijdens den winter bleven rusten. Terwijl het aan de fronten over het algemeen rustig was en terwijl men in de wapen- en munitiefabrieken alsmede bij den aanvullingsdienst van het leger bezig was om de strategische paraatheid met het oog op het op komst zijnde voorjaar zooveel mogelijk op te voeren, kreeg men in deze rustpoos in het vaderland de inspanning en vooral de eischen van den oorlog wellicht nog sterker te bespeuren dan in den zomer, wanneer uit den aard der zaak heel wat dingen gemakkelijker vallen.

Welnu, de oorlogswinter weegt tegenwoordig niet meer zooveel gewicht in de schaal als eertijds. Dat blijkt reeds op zuiver militair terrein. Het staat allerminst vast, dat de militaire operaties tijdens den winter moeten worden gestaakt. Zooals algemeen bekend, is de beduchtheid voor een invasie in Engeland in den achter ons liggenden winter zeer groot geweest. De handelsoorlog op zee wordt in het koude jaargetijde ook bij de meest ongunstige weersgesteldheid voortgezet en zoodoende wordt aan Engeland menige rake klap uitgedeeld. En per slot van rekening betoont men zich reeds op het oogenblik in Moskou en Londen hoogst ontsteld, doordat drassigheid en sneeuwval de Duitsche operaties tegen de Sovjets op de uitgestrekte vlakten in het Oosten hoegenaamd niet konden tegenhouden.

Speelt de winter voor de militaire oorlogvoering dus tegenwoordig een kleinere rol dan voorheen, zoo gaat men er in Engeland toch blijkbaar mede voort om zeer groote verwachtingen aan de uitwerking van het koude jaargetijde vast te knoopen qua factor van belang in den economischen oorlog. Duitschland's tegenstanders hopen, dat de winter het Duitsche volk murw zal kunnen maken en het voor zulke groote economische eischen zal plaatsen, dat het daartegen niet zal zijn opgewassen. Het is alleszins begrijpelijk, dat men in Engeland dergelijke verwachtingen koestert. Immers dat is de laatste hoop, waaraan men zich kan vastklampen. Indien men echter op de hoogte is van de voorwaarden, waarmede Duitschland den winter in economisch opzicht ingaat, dan zal men tevens beseffen, dat de rol van den oorlogswinter tegenwoordig ook te dien aanzien een wijziging heeft ondergaan en dat aan het koude jaargetijde lang niet meer de beteekenis toekomt, die nog tijdens den wereldoorlog daaraan moest worden gehecht.

Zeker, de nieuwe oorlogswinter zal heel wat ongemakken met zich brengen en grootere eischen aan allen stellen, doch de Duitsche volkshuishouding is absoluut ingeschoten op de taak, die haar te wachten staat.

De voedselhuishouding in den derden oorlogswinter.

Het bovenstaande slaat bovenal op het interne Duitsche voedselbeleid. In verband met een onderzoek, dat aangaande het derde jaar van de voedselhuishouding in oorlogstijd werd ingesteld, werd onlangs van deskundige zijde geconstateerd:

Hoe is de situatie tegenwoordig?

De Duitsche graanoogst is, op een onbeduidend percentage na, binnengehaald. In het begin van de maand Augustus, waarin zich een verdere vertraging der oogstwerkzaamheden voordeed, waren niet veel meer dan 10 pct. van al het graan geborgen, tegen 30 pct. in het voorafgaande jaar. Een week of vier later was deze zorgwekkende achterstand vrijwel ingehaald. De winterrogge was voor 96 pct. (tegen 98 pct. in 1940) en de wintertarwe voor 85 pct. (tegen 88 pct. in 1940) binnengehaald. De aanvankelijk verwachte zeer goede oogstuitkomst moet tengevolge van de vertraging uitgeloopen zijn op een *middelmatig* oogstresultaat, waarbij precies omgekeerd als in het voorafgaande jaar de uitkomsten van het broodgraan beter zijn uitgevallen dan voor voedergraan. Alles bij elkaar genomen valt echter een *verblijdende* opbrengstvermeerdering ten aanzien van den nauwelijks middelmatigen oogst van verleden jaar te constateeren.

Daarentegen belooft de oogst van veldvruchten, zooals aardappelen, suikerbieten en voederwortelen, wederom een uitstekend resultaat op te leveren. De Duitsche boerenstand heeft zich evenwel, wat dat betreft, voor een groote en lastige taak geplaatst gezien, aangezien in verband met de vertraging bij het binnenhalen van het graan de oogst van de veldvruchten samenviel met het snijden van het laatste groenvoer en met de herfstbewerking van het land. De toch al groote opeenhooping van werk in dezen tijd van het jaar maakt het nemen van buitengewone maatregelen bij de tewerkstelling noodig.

Van hoeveel belang de aardappelvoorziening voor Duitschland is, hebben de beide laatste winters geleerd. Waar reeds in vredestijd nagenoeg een derde gedeelte van de Duitsche behoefte aan levensmiddelen rechtstreeks of indirect door aardappelen wordt gedekt, daar is de aardappelvoorziening in oorlogstijd door het toenemen van appelen van nog veel grooter verschillende gezichtspunten te worbeteekenis. Zuiver kwantitatief uitgedrukt, is de oogst, waarvan nog geen derde gedeelte als consumptieaardappelen wordt gebezigd, weliswaar toereikend, er dient echter op verschillende gezichtspunten worden gelet, die tot een nog stelselmatiger beleid ten aanzien van hoofdvoedingsmiddel leiden."

De uithongeringsblokkade tegen Europa.

Nu zijn de Engelsche verwachtingen echter niet alleen gericht op uithongeren van Duitschland, doch van vrijwel geheel Europa. Door men de gaandeweg onder Duitsch gezag gekomen landen eveneens gaan blokkeeren, hoopt men, het hongerleiden een dusdanige meting zal aannemen, dat daar voor Duitschland een netelige situatie voortspruit. Het is ongetwijfeld juist, dat de voedselgesteldheid de verschillende geblokkeerde Europeesche landen krap is en in den loop van den winter nog netelig zal worden. Zulks moet uitsluitend aan Engeland worden geweten. Op zichzelf genomen is het Europeesche productievermogen aanmerkelijk grooter dan het tegenwoordige productiepeil aangeeft. Dat blijkt uit de onderstaande opstelling omtrent de opbrengst per hectare voornaamste voedselgewassen, als die onlangs van bevoegde Duitsche zijde aan de hand van doorsneecijfers over de periode 1929—'33 werd berekend:

GEMIDDELDE OPBRENGST PER HECTARE
OVER DE PERIODE 1929—1933
(in dubbele centenaars)

	tarwe	gerst	aardappelen
Duitschland	21.7	20.1	156.1
Frankrijk	15.5	14.8	110.0
Polen	11.8	12.1	112.7
Noorwegen	16.2	18.8	185.5
Spanje	9.2	12.2	116.0
Hongarije	13.5	14.1	62.0
Bulgarije	11.6	13.4	49.3
Joego-Slavië	11.1	9.6	53.9
Roemenië	9.6	10.3	91.1

Zooals men dus ziet, kan ten aanzien van de voornaamste voedingsmiddelen in de genoemde Europeesche landen een zeer aanzienlijke opbrengstvermeerdering worden behaald. Tot op welke hoogte zulks doenlijk zal zijn, blijkt uit het voorbeeld van Roemenië, waar in den laatsten tijd volgens de door den Roemeenschen minister van landbouw verstrekte gegevens de onderstaande opbrengstvermeerdering konden worden geboekt:

OPBRENGSTVERMEERDERING IN WAGONS

		1939—1940		1940—1941
graan	van	136000	tot	245000
boonen	„	8000	„	17300
erwten	„	7000	„	14000
zonnebloemenzaad	„	13300	„	27000
beetwortelen	„	51200	„	98000

Er is één ding, dat in ieder geval vaststaat: Europa wordt van jaar tot jaar, ja, bijna van maand tot maand, meer autarkisch, en reeds in het volgend jaar zal de Engelsche blokkade op geen stukken na dezelfde uitwerking kunnen bereiken als dit jaar.

De misrekening bij de uithongeringsblokkade

Al wie nagaat, over welke oeconomische krachten het Europeesche vasteland kan beschikken en we hoe onverpoosd het Duitsche Rijk op uit is om deze krachten te mobiliseeren, die zal tevens moeten beseffen, dat de Engelsche blokkade rekening dezen keer niet opgaat op een fiasco moet uitloopen. De oeconomische voorwaarden, waarmede Duitschland den tegenwoordigen oorlog is ingegaan, zijn te verschillend geweest ten aanzien van de omstandigheden in 1914, om de handelsoorlog voor den tweeden keer tot een beslissenden factor doen worden.

Waarom zijn nog zoo vele joden in het bezit van telefoon voor particuliere doeleinden, terwijl nieuwe arische bedrijven geen telefoon kunnen krijgen?

DE DORSTIGE DICHTER

(Churchill peinst)

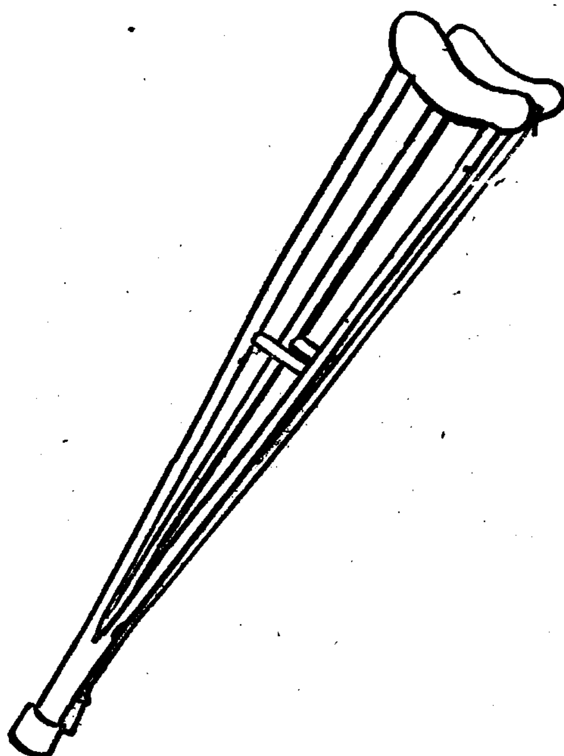
k heb die Franschen nooit begrepen;
Ze maken zich direkt zoo druk!
ie kerels zijn om wissewasjes
Zoo gauw een héél eind van hun stuk!
eem dat geval met die vijf schepen,
Die Engeland juist heeft gekaapt:
t was voor ons een buitenkansje;
Dat voordeeltje moest opgeraapt!)

mt, Franschen, kalmte kan je redden,
Maak daarom niet direkt een rel,
wensch nou niet, kort-aangebonden,
s bondgenooten naar de hel!
t Engeland vecht voor Europa
(Zooals het eens vocht voor Transvaal:
Om het te hèbben — in te pikken).
Maak jullie dus nou géén kabaal!

Zooals het eens vocht voor Transvaal

eent nu: Eng'land gaat verliezen;
e denkt nu wel, dat Duitschland wint,
ar, kerels, wáár zijn jullie oogen?
Zijn jullie allen stekeblind?
erika zendt ondersteuning,
n Stalin is ter hulp gesneld;
heeft toch de Geheime Zender
uit-den-treure reeds verteld?

Amerika zendt ondersteuning

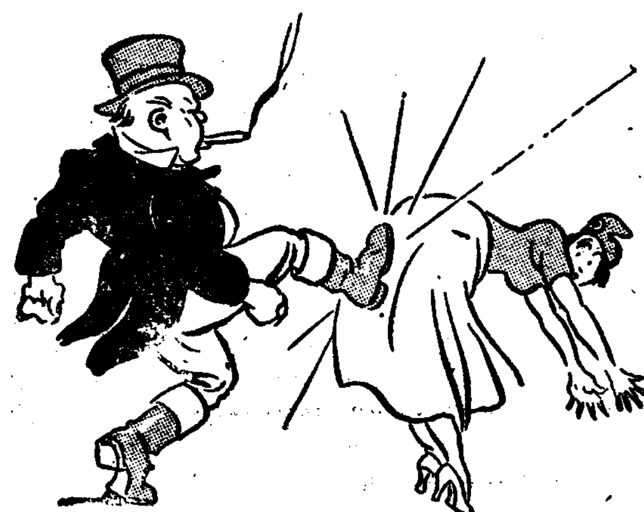
Ik snàp het niet, hoe je kunt klagen:
Je hebt toch zèlf ook, indertijd,
Den krijg verklaard aan 't stoute Duitschland?
Draag dus je lot met waardigheid!
Je moet aan 't oude spreekwoord denken,
Dat hij, die naar de kermis gaat,
Een lolletje moet kunnen velen:
Dus wees nu niet zoo obstinaat!

En Stalin is ter hulp gesneld

Die grap van Oran en van Dakar,
Dat waren geintjes, goed gemeend!
Wij hadden toen wat training noodig:
Daar diende jij voor, domme eend!
Want: tegen Duitschland zèlf te vechten,
Dáárаan maakt Eng'land zich niet vuil:
Dáárvoor heeft hij zijn bondgenooten!
Dat wist je toch, jij groote uil?

Maar, wees gerust! Al krijg je klappen,
Oom Winston meent het niet zoo kwaad!
Al lijden jullie leelijk honger,
Dat is.... omdat 't niet anders gaat.
Het kòn nog wel eens erger worden,
Hou je maar taai en zet je schrap!
Het is voor Ons.... (eh, voor de Vrijheid!),
Dus neem het liever op als grap!

Oom Winston meent het niet zoo kwaad!

Je moet maar eens naar Holland kijken:
Ze slikken 't daar als zoete koek,
Wanneer wij bommen komen strooien....
Maar 't *nuchter oordeel* is er zoek!
Zulk volk kan Eng'land gebruiken,
Volk met verblinden, fellen haat:
Ze bijten naar de hand, die goed doet,
En likken naar de hand, die slaat!

En likken naar de hand, die slaat!

NIEUWE BOEKEN VOOR HET NIEUWE VOLK.

Wat is er eigenlijk gebeurd?

DE NIEUWE TIJD WIL EEN NIEUWE GESCHIEDSCHRIJVING MET HET BLOED ALS EENIGE MAATSTAF *)

Geschiedbeschrijving is een wonderlijke wetenschap. Zij dient zich aan als objectieve behandeling van hetgeen vroeger geschiedde en eischt een eigen plaats voor zich op in het geheel der wetenschappen. De methode, waarmee zij werkt, schijnt haar hierop een onbetwistbaar recht te geven; zij verzamelt immers feiten, die zij rangschikt in tijdsorde en in onderling onafhankelijkheidsverband.

Vergissingen kunnen voorkomen, dat blijft altijd mogelijk bij menschelijken arbeid, maar dit behoeft den grondslag der wetenschappelijke pretentie niet aan te tasten. De beoefenaren der historie zou men dan kunnen vergelijken met gevoelige photografische platen, welke in beeldvorm een duplicaat der werkelijkheid produceeren. De objectiviteit der weergave blijft echter gewaarborgd!

Deze gangbare zienswijze houdt evenwel geen stand bij een kritische beschouwing. Reeds de zakelijke camera vervaardigt haar opnamen steeds onder een bepaalde „belichting". Daardoor wordt het mogelijk effecten te bereiken, die het bloote oog niet waarneemt en die men met verrassing bij het afdrukken opmerkt. Wanneer men b.v. een zeegezicht overdag kiekt tegen de zon in, levert het z.g. objectief-werkende toestel een romantische voorstelling op van glinsterende golven door maanlicht overgoten. Bij de geschiedeniswetenschap is het vaak niet anders. Alles hangt af van de wijze waarop men is „ingesteld"; in de meeste gevallen komt deze subjectieve factor bij den historicus niet eens tot bewustzijn en zweert hij, geheel te goeder trouw, bij het eerlijk resultaat van zijn onderzoek. Met geschiedenisvervalsching — een opzettelijke verdraaiing der feiten — behoeft dit niets te maken te hebben.

Wanneer men in engelsche boeken het tijdperk opslaat der zeeoorlogen uit de 17de eeuw, krijgt men steevast den indruk, dat Brittannië's vloten onoverwinnelijk waren. „Brittannia rules the waves!" Raadpleegt men echter nederlandsche geschriften over dezelfde gebeurtenissen, dan blijkt het trotsche Albion menige klap te hebben geincasseerd. Welke opvatting is nu de juiste?

Het antwoord luidt: die opvatting, welke het minst van chauvinistisch sentiment te lijden heeft gehad. Maar kunnen wij — die zelf Nederlanders zijn — ons nationale gevoel wel dermate uitschakelen, dat wij in deze tot oordeel bevoegd worden? Ten einde den schijn te vermijden, rechter in eigen aangelegenheid te willen zijn, roepen wij het veiligst die historici te hulp, waarvan wij weten, dat zij geen deel konden hebben aan het chauvinisme van een der beide partijen, dus b.v. duitsche of fransche vakmenschen uit een periode, die voldoende ver van de constellatie van het Europa der laatste 80 jaar verwijderd liggen. Als wij dan bij hem waarnemen, dat zij unaniem erkennen, hoe de Vereenigde Republiek tal van malen haar meesterschap op zee bevochten heeft, behoeven wij er geen oogenblik aan te twijfelen, of de nederlandsche lezing is het meest in overeenstemming met de waarheid. Wij krijgen aldus, door onze eigen geschiedenis beleerd, oog voor de typische „british perception of life", d.w.z. voor die merkwaardige engelsche eigenschap, waardoor men een instinct van eigen meerderheid en voortreffelijkheid vanzelfsprekend projecteert in de waardeering van gebeurtenissen en gedragingen. Wij zijn voortaan gewaarschuwd en voorzien terstond, hoe wij te maken hebben met een recept, dat ijverig in de geheele geschiedenis van het Empire is toegepast. Zoek op het eilandenrijk, trots alle vertoon van flegmatische koelheid, geen zweem van objectiviteit, waar het de behandeling der nationale interessen betreft, in het verleden, nòch in het heden. Niemand heeft dat misschien scherper geformuleerd dan een van de weinige Engelschen, die zich aan den bankring ontworstelden, n.l. Houston Stewart Chamberlain, wonderbaarlijk genoeg naamgenoot en na-familielid van den man, die in 1939 aan Duitschland den oorlog verklaarde! Deze oude soldaat — hij was veldmaarschalk — voerde tijdens den laatsten boerenkrijg een verwoede campagne tegen zijn regeering en vooral tegen de laffe moordmethode van lord Kitchener. In een artikel, dat kort voor zijn dood (1902) verscheen, teekent hij met het volgende citaat uit Byron de onbewuste — en daarom veel ernstiger — farizeeïsche onwaarachtigheid, waardoor Engeland tegenover zichzelf en de buitenwereld altijd tracht den mooien mijnheer te spelen: „They make a desert and they call it peace" *(zij veranderen het land in een woestijn en dat noemen zij dan vrede)!*

Het wordt echter tijd onze hand in eigen boezem te steken. Want zelfs bij nederlandsche historici van naam komen wij verschijnselen tegen, welke niet meer uit een onbevangen wetenschappelijk oordeel, doch slechts uit de inwerking van een vertroebelend instinct te verklaren zijn. Prof. Huizinga — hoogleeraar in de geschiedenis aan de met reden gesloten Leidsche universiteit — werd niet moede in de laatste jaren geschriften te publiceeren, die zijn faam van objectief geleerde voorgoed te grabbel hebben gegooid. Het standpunt, dat al deze werken beheerscht, is een onwetenschappelijke vooringenomenheid tegen het dreigende nationaal-socialisme. Achter den titel van zijn gruwelijk overschat boek: „In de *schaduwen* van morgen", verbergt zich een gevoelsmatige, instructieve afkeer, waardoor de nieuwe denkbeelden bij hem tot een primitieve carricatuur verminkt worden. Zijn brochure „Neerland's geestesmerk" staat onder dezelfde dwangidee en zoo vlakt hij al het heroïsche uit ons vaderlandsche wezen weg en houdt den „burger", over als representant van onzen volksaard! Ja, werd ook Huizinga's hoofdwerk: „Herfsttij der Middeleeuwen" niet onder de emotie geschreven, dat het . . en een schoon, maar melancholiek drama is, waarvan vallende bladeren de symbolen zijn? Een krachtiger, vitaler geest dan de zijne, zou aan het eind der Middeleeuwen het zwellen van nieuwe knoppen hebben beluisterd en over den herfstigen weemoed zijn heengekomen.

Het is meer dan noodig met eenig skeptisme de historische beelden te aanvaarden, die de geschiedschrijvers ons voorhielden. Wij hebben de plicht ons zekerheid te verschaffen aangaande de subjectieve elementen waarmee hun scheppingen doortrokken werden, als het kan ze uit te zuiveren, of anders hun geleerdheid als interessante, maar levensonware constructies naast ons neer te leggen. Zoo deden wij b.v. reeds met den eeuwen lang gehuldigden onzin, die romaansche geschiedbeschrijving ons over onze germaansche voorouders op den mouw had gespeld. Zoo zullen wij nog ongetwijfeld hebben te doen met het traditioneele ontwerp onzer vaderlandsche geschiedenis, dat men gaandeweg gefatsoeneerd heeft naar begrippen, die niet gedekt worden door de historische realiteit, doch die ontstaan zijn onder den invloed van later gevestigde overtuigingen en gevoelswaardeeringen. Wij kunnen gerust zeggen, dat vrijwel al onze leerboeken over vaderlandsche en algemeene geschiedenis binnenkort, geheel of ten deele, zullen blijken onbruikbaar te zijn en opnieuw, en dan beter, geschreven zullen moeten worden!

Maar blijven wij niet voordurend in een vicieuzen cirkel rondwaren? Kan men zich op dit gebied ooit een maatstaf aanleggen voor waarheid en dwaling? „Wat is waarheid?", zal men misschien ook hier schouderophalend verzuchten.

Waar is, zoo antwoorden wij, *wat werkelijk is?* Niet feiten, toestanden, of zelfs personen kunnen voor ons de primair bewegende krachten zijn in het geschiedproces, zij zijn „verschijningen" van iets anders, zij bezitten slechts in zoovere werkelijkheid, als zij — en dit geldt in het bijzonder voor de groote historische figuren — in een dieperen grond der dingen, in het *ras*, verworteld zijn.

Het ras is voor ons de laatst kenbare werkelijkheid in alle wereldgebeuren, daarop is alles betrokken, wat er zich afspeelt op het schouwtooneel dezer aarde. *De geschiedenis van de vroegste tijden af laat zich duiden als de dramatische worsteling van bloed tegen bloed*, ja zelfs tegen verwant bloed, gelijk in dezen oorlog, wanneer anders alle bloed verzieken zou. Hier bestijgen wij een hoogte van beschouwen, welke alle bekrompenheid of nationalen eigenwaan onder zich laat en ons dwingt, ons te richten naar de mythe van het bloedgebonden leven. Dat eerst stelt ons in staat de geschiedenis te zien en te beschrijven als een heldendicht in zeer grooten stijl. De coryphaeën uit de geschiedeniswetenschap, een Von Ranke, een Mommsen, een Treitschke hebben, omdat zij geniale menschen waren en dus tot den bodem der feiten gingen, al kenden zij de rassenleer niet zooals wij tegenwoordig, bij intuïtie de beteekenis van het bloed erkend en er bij de verwerking van het historisch materiaal rekenschap mee gehouden. Een geschiedenis van het nederlandsche volk, geschreven van dit gezichtspunt uit, zou in weinig meer gelijken op het dorre geraamte, dat hoogeschoolsche wijsheid ons heeft voorgefantaseerd. *Dan pas groeit uit het kennen zijner geschiedenis de zelfkennis, de bewustwording van een volk: het wordt een kultuurgoed bij uitnemendheid.*

Een geslaagde proeve om in dezen, zeggen wij „volkschen" trant, een geschiedenisbeeld van het duitsche volk te teekenen, gaf Gehl in zijn: „Deutsche Geschichte in Stichworten" (1940), door zijn overzichtelijkheid uitnemend ter oriëntatie. Dankbaar vermelden wij, hoe onlangs dr. Molenbroek in zijn: *„Neerlands dwaling en toekomst"* op bescheidener schaal en met polemische strekking ten opzichte van ons volk hetzelfde verrichtte. Het aantrekkelijke werkje (120 bldz.), dat op enkele plaatsen zich iets teveel in het détail verliest, breekt volkomen met het oude schema van indeeling en brengt een „volksche" schets van onzen gang door de laatste 4 eeuwen, waarbij telkens het bloed-vreemde en het bloed-eigene als onbedriegelijke criteria gelden. — Dezen kant moeten wij uit bij de komende hervorming van ons geschiedenisonderwijs! Dr. Molenbroek's studie is een gelukkige eersteling op dit nog onbetreden terrein; wij hopen, dat velen, niet het minst onder onze jongeren, zich zullen haasten met zijn geesteskind kennis te maken. Zij zullen ontdekken, hoeveel ons verzwegen werd en hoeveel misvormd werd voorgesteld!

***) Naar aanleiding van het boek: „Neerlands dwaling en toekomst", door Dr. P. Molenbroek. Uitgeverij Westland, Amsterdam.**

AMSTERDAM

Eet mosselen bij VAN DER EIJKEN,
met bier of snaps; dan zal 't U blijken,
dat het een „goden"-eten is.
De prijs is billijk — kom maar kijken,
't wordt geserveerd als bij de rijken —
gewend als men dat van ons is.
Dus ga vandaag naar VAN DER EIJKEN:
gij weet bij 't scheiden van geen wijken.
Als 't klokje van elf uur er is.

CAFÉ G. H. VAN DER EIJKEN
VIJZELSTRAAT 49 — TELEFOON 31208

Wat Gorrêe niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrêe
GER. DOUSTRAAT 3-5 - TEL. 20787

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstr. 425-427 - AMSTERDAM-C.

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - - Vakdipl. Leipzig
AMSTERDAM - J. Luykenstr. 76
Telefoon 25532 - Giro 301276
Prachtige collectie Zilvervossen
BONTMANTELS naar MAAT
Pellerines, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen **CAFÉ TRIP**
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

M. ZEILMAKER — AMSTERDAM
Schrijfmachinehandel
Marnixstraat 7 — Telefoon 48616
Levering en reparatie van alle kantoormachines

ARNHEM

Voor uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
aan Kringhuis Arnhem

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 — Tel. 21871 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof, Overjassen - Koppels
- Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Levering ... funct. Hoofdkwartier

ROTTERDAM

WANDVERSIERING
in groote verscheidenheid
P. D. DOODEWAARD Kzn.
Noordmolenstr. 26 - Tel. 43910
Rochussenstraat 52, in aanbouw
(DIJKZICHT) — ROTTERDAM

J. FRANKEN
Dames- en Heerenkleermakerij
Kleiweg 88 b - HILLEGERSBERG
COUPEURSBEZOEK DOOR HET GEHEELE LAND

MEUBELEN huis en haard
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR 77 A'DAM
TEL. 31245 - 44825

Voor beter BROOD en BANKET
H. C. PELETIER, ROTTERDAM
Benthuizerstr. 91 - Telefoon 41386

DEN HAAG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 11652 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- EN SLAAPKAMERS

Zum Klausner
Das Haus der guten Küche
Der Biere und Weine
DEN HAAG - Heerengracht 18
Tel. 11.46.93 Inh. G. W. Scherer

TASSERON Kleedingbedrijf
GABR. METSUSTR. 74, Tel. 33.22.07
DEN HAAG
Uniformen - W.A. en P.O. - Koppels
Rijbroeken - Tuniek
ook alleen Overjassen
Stoffen van KRANTZ & Zn., Leiden

Bezoekt de
RESI BAR
Korte Poten 18 - Den Haag
Het toppunt van gezelligheid.
aanbevelend,
PIET RIJKEN en RESI LINDNER

Stoomwasscherij „De Nijverheid"
Ahornstraat 16-18 — Telefoon 335309
DEN HAAG
Speciaal voor fijn goed

Gebr. TH. & L. BOERS Mzn.
RIJSWIJK Z-H. - Geestbrugweg 22
Holland
HANDELSMERK MB SEDERT 1889
Import, Engros, Export, Aardappelen, Groenten en Fruit
Telegr.-adres: Embee Rijswijk (Z.H.)
Tel. Den Haag 112648 en 779130 - Delft 1253

NIJMEGEN

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
BERGHUIZERWEG 177
Tel. 23079 - NIJMEGEN

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B., Nijmegen

Steunt ons Blad

UTRECHT

Voor alle soorten brandstoffen
G. HARTMAN
Burg. v. d. Voort v. Zijplaan 4
UTRECHT — Telefoon 15036

GALESLOOT N.V.
Lederhandel en Schoenmakerij
Vinkenstraat 7
Telefoon 18524 — UTRECHT

eet meer haring

J. H. DE GROOT
Koekoekstraat 15 — UTRECHT
Goud, zilver en horloges
Herstelinrichting

SCALA - THEATER
Potterstraat UTRECHT Tel. 12461
Van 14 t.m. 20 November:
HET MEISJE VAN GISTERNACHT
Een vroolijke charmante film met
Willy Fritsch, Gusti Huber, Rudolf Platte
Ufa-film Toegang 18 jaar
Vooraf: Tobis-, Hollandsch- en Ufa-wereldnieuws

Kameraden, koopt bij kameraden
(adv.)

ACTUEELER DAN OOIT!

Leest de sensationeele Misthoorn-brochures:

ARNOLD MEYERS MASKERADE
door
Dr. ALFRED HAIGHTON
(30 ct.)

2000 JAAR BEDROG
door
MARCUS ELI RAVAGE
(35 ct.)

DE PROTOCOLLEN VAN DE WIJZEN VAN SION
Tekstvertaling J. NIJSSE
Inleiding Dr. P. Molenbroek
(40 ct.)

DIE ARME JODEN
door
Dr. P. MOLENBROEK
(30 ct.)

Verkrijgbaar bij de Stichting „De Misthoorn" na storting van het verschuldigde bedrag op girorekening nr. 322600.

K 3511